مٹھیاں تہاراں

(شعری مجموعہ پہاڑی)

مصنف: نور احمد قریشی

ناشر:
جموں و کشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ

مٹھیاں تہاراں

(شعری مجموعہ پہاڑی)

مصنف: نور احمد قریشی

ناشر:
جموں و کشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ

مِٹھّیاں تہاراں

شعری مجموعہ (پہاڑی)

مصنف: نور احمد قریشی

ناشر: جموں و کشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ

© جُملہ حقوق مصنف دے ناں محفوظ ہین۔

ناشر:

جموں وکشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ

ناں کتاب: مِٹھیاں تہاراں

مصنف: نوراحمد قریشی

تزئن وترتیب: نعیم کرناہی

سال اشاعت: 2014ء

کمپوزنگ: گورمیت سنگھ:9906963854

پریس: قاف پرنٹرز دہلی

قیمت: عام=/300روپے

لائبریری : =/400 روپے

فہرست

نمبر شمار	عنوان	صفحہ نمبر
1:	پیغام	7
2:	پیش لفظ	8
3:	اپنی گل	11
4:	چھلا	16
5:	تیریاں نشانیاں	27
6:	وطناں دی وا	29
7:	یاداں	31
8:	مِٹھا درد	33
9:	پھیرا ہاہ	35
10:	کونجڑی	37
11:	پُہل گیئاں	39
12:	ماہیا	40
13:	چالے رناں دے	42
14:	رہندا ہئی خیال	44
15:	ماہیا	47
16:	حرس اکھیاں دی	49
17:	تاہنگ	51

18: ایویں میہہ چُھگا روہڑی دا 53

19: گبروتہ بانکا 55

20: ہمت دے نال 59

21: آلسی چھوڑ 61

22: شیر پہاڑیا 63

23: قُدرت 65

24: آپ برتی 67

25: تہوکھا 70

26: نذرانہ عقیدت 72

27: بچھوڑیا ظالماں 74

28: پہلیئے 76

29: چار ہیتہ 78

30: میہہ کرنا اعتبار 81

31: حال دلداری دا 84

32: عشق 86

33: میلے 87

34: میہہ بولدا 89

35: بازی ہار گئی 91

36: چار بیتا 93

37: کون جانے 94

38: حُسن 96

39:	کٹھے ہو جلو ہرجائی	98
40:	چار بیتا	100
41:	چار بیتا	102
42:	پکھیاں	103
43:	وقت	105
44:	تُہائی	107
45:	پُستی	108
46:	ہاڑے	110
47:	سوچ	111
48:	گیت	112
49:	ہجر	113
50:	جوان	115
51:	بیت	117
52:	نذرانہ عقیدت	119
53:	کالیاں راتاں	121
54:	پیغام	122
55:	نسوار	124
56:	چن	126
57:	شاہین	131
58:	نظم	134

انتساب

کتاب ناں لائی ہے

اپنی قوم دے

جس واسطے

میں اپنی ساری زندگی وقف کیتی۔

مصنف

Kafeel-ur-Rehman
(Hon'ble Cabinet Minister)
Vice-Chairman
State Advisory Board for Development of
Phari Speaking People J&K

پیغام

نور احمد قریشی پہاڑی زبان وا ادب دی احیائے نو دے ابتدائی دستے دے لوکاں بچوں ہک ہین ۔ اوہ ساری زندگی ہک دلیر تہ بہادر پہاڑی رہے ہور آخر تک پہاڑی زبان دی خدمت کردیاں کردیاں ہک بہادر شہید دی موت مر گئے ۔ اپنی زبان دے تئیں اُندا جذبہ، ولولہ، ایمانداری تہ دیانتداری مثالی آسی ۔ اُنہاں کو پہاڑی تحریک دی شہہ رگ سمجھیا جُلد آسا۔ اوہ اپنی زبان واسطے اپنے اندر ہک مکمل جہان ہور پہاری دے مخالفین واسطے نہ ٹلنے والا طوفان آسے۔

پہاڑی مشاورتی بورڈ فخر نال اج پہاڑی زبان وادب دے ہک سپوت دا شعری مجموعہ ''مٹھیاں تہاراں'' دے ناں نال چھاپ رہیا ہے۔ نور احمد قریشی بحیثیت شاعر کسے تعارف دے محتاج نہیہ ہین ۔ مکو اُمید ہے اُندیاں مشہور گیتاں تہ نظماں دا مجموعہ پہاڑی شاعری بچ گرانقدر اضافہ کرسی ہور نُویں شاعراں واسطے نقشِ پا ثابت ہوسی ۔ اس مجموعے بچ اوہ مشہور گیتاں بھی موجود ہین جنہاں کو عبدالرشید قریشی دی لاثانی آواز نال ریڈیو ہور ٹی وی دے ذریعہ چار چن لگے ۔ ماہڑی دُعا ہے کہ نور احمد قریشی کو اللہ پاک کروٹ کروٹ جنت الفردوس نصیب کرے ۔ آمین ثم آمین!

کفیل الرحمٰن (کابینہ وزیر)
وائس چیئرمین
پہاڑی مشاورتی بورڈ تہ ترقیاتی بورڈ جموں

بتاریخ یکم مارچ ۲۰۱۴ء
جموں

پیش لفظ

ایہہ ہک تلخ حقیقت ہے کہ ایہہ دُنیا فانی ہے ہور ہر ذی روُح واسطے موت لازم ہے۔لیکن کُجھ لوکاں دی موت اُندیاں یاداں ہور کارنامیاں دا اہجا نقش چھوڑ جُلدی ہے کہ اوہ مرکا بھی صدیاں تِکر زندہ رہندے ہیں۔نور احمد قریشی بھی اہجیاں ہی لوکاں بچوں ہک ہین۔ اِنہاں کو اُندے جیندے جی مجنون پہاڑی آکھیا جُلدا آسا۔ پہاڑی زبان وادب دی نسبت نال اُندے ارمان پورے نہ ہو سکے۔موت دے فرشتے رتی پہر رحم نہ کیتا ہور اُندی بے وقت موت ادبی دنیا کو عظیم حادثے تھیں دوچار کر گئی۔

پہاڑی زبان وادب دی بے خصمی تہ بڈھیڑ مائی دانویں طراں ہار سنگار کیتے والیاں مخصوص لوکاں بچ نور احمد قریشی ہوراں داناں سرِ فہرست ہے۔اُوہ فوجی آفیسر ریٹائر ہوئے تہ پہاڑی زبان وادب دی سرحداں دا راکھا بن کا ہک وفادار بہادر سپاہی نالوں تا حیات مورچہ بند رہے۔اوہ ہک لا مثال موسیقار ہون دے نال نال پہاڑی زبان دے ہک نامور شاعر بھی آسے۔انہاں شاعری دی مختلف اصنافِ سُخن تے طبع آزمائی کیتی۔غزلاں لکھیاں، نظماں لکھیاں، سی حرفیاں دیاں بولاں نال قوم جُگالی لیکن اُندیاں گیتاں اُندی شہرت بچ اَن گِناں اضافہ کیتا۔ٹھیٹھ پہاڑی الفاظ دا نک نقشہ تہ نہوار اُندیاں گیتاں تہ نظماں دی خاص گل ہے۔

نور احمد قریشی انتہائی نرم دل، نرم مزاج، پاچھی طبیعت تہ پاچھے ضمیر دے مالک

آسے۔ مگر پہاڑی زبان دے حوالے نال اُوہ ہک سہیسہ پلائی دیوار، ہک نیلی سِل تہ فولادی چٹان تھیں کہٹ نہ آسے۔ انہاں چاپلوس، چرب زبان تہ مصلحت پسند لوکاں نال کدے بھی سمجھوتہ نیہہ کیتا۔ اوہ ہمیشہ ضمیر دی آواز کو لبیک آکھدے آسے اُندے اندر خوداری کُٹ کُٹ کا پہری دی آسی۔ اُندی شاعری اس گل دی گواہ ہے کہ اُندی زندگی دی کشتی سختی دیاں لہراں بچ ڈُبڈی تہ تردی ساحل اُتے پُہچے دی مضطرب رہی۔

اُندی شاعری بچ ہک پاسے عشق دی مستی ہور حسن دی دلکشی ہے۔ تہ دوئے پاسے شور، احتجاج فکر دے نال تہ مسائل دے نال کہیرے دے لوکاں ہور افکار بچ ڈُبے دئے مظلوم لوکاں دی ترجمانی بھی ہے۔ اُندیاں گیتاں بچ اپنی زرخیز مٹی دی مہک قدم قدم اُتے محسوس کیتی جُلدی ہے۔ اُچیاں پہاڑاں دی شان، ماہلیاں دی فضا، صاف ستھرے چشمیاں دے پانی دا ساز ہور پہاڑی لُنگی تہ گُلے دی پہچان اُندی شاعری دی پرکھ ہین۔

پہاڑی قوم تہ زبان دے عشق بچ اپنی ہک نظم بچ لکھدے ہین۔

عشق پہاڑی قوم دا اتنا ازلوں عاشق ہویاں میں
کتنیاں کھایاں راہ بچ آیاں وارو واری مویاں میں
جتنیاں مشکلاں رہ بچ آون ٹھوکر مار ہٹاواں گا
کِشتی پار لنگاواں گا میں کِشتی پار لنگاواں گا

پہاڑی ماہڑی سب کُجھ یارو اس توں واری جاواں میں
ایہہ سوہنی مہیوال تہ اس دا رانجھا بھی کہلاواں میں
بن منصور میں اسدی خاطر سولی تے چڑھ جاواں گا
کشتی پار لنگاواں گا میں کشتی پار لنگاواں گا

مرحوم نور احمد قریشی ہوراں اپنی زندگی بچ بے حد کوشش کیتی کہ اُندی شعری مجموعہ شائع ہو سکے۔ مگر مالی حالات اُندے رستے بچ رکاوٹ بندے رہے۔ اج بعد از مرگ اُندیاں نظماں تہ گیتاں دا شعری مجموعہ ''مٹھیاں تہاراں'' شائع ہور ہیا ہے۔ ایہہ مجموعہ پہاڑی زبان و ادب دی ادبی دولت بچ کتنا باہدا کرسی اس دا فیصلہ قارئین حضرات دی عدالت بچ ہی ہو سکدا ہے۔ لیکن میں ایہہ آکھیو نہ رہسا کہ پہاڑی ادب بچ اُندی شاعری اگرانتہا نہیہ لیکن ہک خوبصورت ابتداء ضرور ہے جس سُن ابتدائی دور بچ قوم کو جگالے ہور یکجا کیتے دی بانگ دِتی دی ہے۔ پہاڑی بستیاں بچ اُندے اتنے عاشق موجود ہین جندی گنتی کرنی ناممکن ہے۔ میں محسوس کرداہاں کہ مرحوم دی کتاب دِکھ کا اُندیاں عاشقاں کو بے ساختہ اتھروں نِکل گیسن ہور ہر شخص دے منہ تھیں بے ساختہ نکلسی ؎

پُھلاں نے پہور ٹہیہ گئے چڑیاں اُڈر گیئاں
ہُن کے کسے نے آونا رُتاں بدل گیئاں
چھوٹھا دلاسہ دے گیا پرویز اوہ مِگی
کہڑیاں نے انتظار بچ صدیاں گزر گیاں

بتاریخ یکم مارچ ۲۰۱۴ء
جموں

میر حیدر ندیم
پرائیوٹ سیکریٹری برائے وائس چیئرمین
جموں و کشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ جموں

اپنی گل

جس طراں انسان دی زندگی واسطے غذا دی نہایت ضرورت ہے اِسے طراں روح دی غذا آکھدین موسیقی ہے ۔ موسیقی دے شائقین حضرات صوفیۂ کرام تہ کئی بزرگ موسیقی دے ذریعہ اپنے مولیٰ حقیقی نال تال میل پیدا کردے ہیں ۔ تہ جس وقت اُنہاں تے وجد طاری ہوگیندا ہے تہ اوہ اپنے اصلی مقصد بچ اپنی کامیابی سمجھدے ہین ۔ ایہہ چیز عام مشاہدے بچ آئی ہے کہ موسیقی دا رنگ چاہے اوہ گیت دی شکل ہوئے یا غزل، چاہے قوالی یا نعت شریف ہر انسان واسطے ہک روحانی غذا پیدا کردا ہے تہ انسان روحانی سکون محسوس کردا ہے۔

ماہڑی زندگی دا رنگ جس بچ میں آپنے آپکو موسیقی دے رنگ بچ رنگیا دا رکھیا چاہندا ہاں نال نال سائے دی طراں سفر کر رہیا ہے۔ مکمل چیز نیہہ پر عظمت دی معراج کِسے کِسے کو نصیب ہوندی ہے۔

ماہڑی زندگی دا مدعا ہمیشہ ایہہ رہیا ہے کے کوشش، بس کوشش انجام دی خبر اللہ کو ہی ہے۔ میں اپنے مشن تھیں سُستی ہور کاہلی کو ہمیشہ دور رکھیا ہے۔ کدے کِسے کم کو مشکل نیہہ سمجھیا۔ تہ اپنی زندگی دے خوبصورت تجربے دے نال بتالی منزلاں طے کر چھوڑیاں۔ ہک لمی کدے پوری نیہہ ہوسکی پر کوشش کردا رہیاں ہاں اوہ آسی تعلیم دی کمی۔ ماہڑی کوشش تہ محنت دا ایہہ ہک ناچیز جیا تحفہ جیہڑا میں تُساں دی خدمت بچ پیش کر رہیاں ہاں ۔ اِس

اُمید دے نال کہ تُسیں خود ایہہ فیصلہ کرسو جے پہاڑی دے اِس خادم دی محنت کدے ضائع تہ نہ ہوسی۔ میں سمجھدا ہاں کہ میں اپنی مأ بولی دا تھوڑا جیا حق ضرور ادا کیتا ہے۔ باقی تُسیں پورا کرسو۔

اسیں پہاڑی لوک ہک آزاد پنچھی دی طراں بِسدے رسدے تہ ہَسدے کھیڈ دے ہاں، اَساں کوَ مٹھی رس، حُسن تہ شباب اپنی مأ بولی بچ ضرور رتھہیندا ہے۔ سوہنے تہ مٹھے گیت لوک گیتاں کِتنے چنگے لگدے ہین۔ جسطراں آزاد فضاواں بچ پکھنواں دیاں اَوازں اپنے چار چوفیری رقص کردیاں ہین۔ اِسے طراں اسیں بھی اپنی صبح تہ شام اپنی فطرت دے نغمے رنگ تہ لکھاں رنگ بھی ہین۔ ماہلیاں، ٹھوکاں تہ بہکاں دے رنگ مسوساں دے رنگ تہ نظارے جُڑے دے ہین، ہجر تہ فراق دے رنگ، مذہب تہ تصوف دیاں رمزاں، آخرت تے یقین، عشق حقیقی تہ عشق مجازی دیاں رمزاں، محبوب دی جُدائی تہ وصل تہ فراق دیاں لذتاں ایہہ سارے رنگ اپنا اپنا اور دکھیڑ دے تہ نکھیڑ دے ہین۔

ماہڑیاں گیتاں تہ غزلاں بچ تُساں کو اگر ایہہ سب کُجھ نیہہ بھی مِل سکدا پر ہک چیز جس دا تعلق Rythim تہ راگ نال ہے ضرور تھہیسی۔ موسیقی دا شوق بچپن تھیں آسا، ایہہ خیال رکھدیاں ہوئیاں اپنیاں لفظاں دے تول تہ بول دا پورا پورا فائدہ چینے دی کوشش کیتی دی ہے۔ جس کو ہک فنکار با آسانی اپنے رنگ بچ ٹہال سکدا ہے۔ اِستھیں علاوہ TV تہ ریڈیو تھیں وی ماہڑا کلام نشر ہوندا ہے تہ کلچرل اکیڈیمی دے شعبۂ پہاڑی سُن اپنیاں شیرازیاں بچ بھی شائع کیتا دا ہے۔

وقت دے تھپیڑیاں سُن شاعر تہ نیہہ بنن دِتا پر ماہڑی کوشش تہ محنت دوئے کم کر گئیاں، ایہہ ہک عجیب واقع ہے کہ زندگی بچ جس ویلے میں پہلی وار ہک مچ بڑے

مشاعرے بچ شامل ہوگئیاں تہ ماہڑے سر کے گُزری، ایہہ ہک لمی داستان ہے، پر تھوڑا جیا تُسدی نذر کرنا لازمی سمجھدا ہاں۔

واقع اس طراں ہے کہ ۷۹۔۱۹۷۸ء بچ ہک پہاڑی کانفرس ابھنیو تھیٹر جموں بچ منعقد کیتی گئی۔ ماہڑے ہک عزیز دوست سُن مجبور کتیا کہ تُسیں بھی مشاعرے بچ حصہ کہنوں پر میں اُس وقت تک شعر و شاعری نہ کرداں آساں۔ تہ نہ کدے لکھیا۔ اُنہاں چند سطراں لِکھ کا مکو دِتیاں تہ سٹیج اُتو اَنوسمینٹ کرال چھوڑیا۔ شرماں دے ستوں پھک سکاں تہ نہ سٹ سکاں۔ اللہ اللہ کرکا سٹیج اُتا پُچیاں۔ تہ پرسیا دے قطرے مُہناں اُتوں ٹپکن لگے۔ داد ضرور ملی پر ماہڑا تیہان اپنیاں کمدیاں لتاں والے پاسے آسا۔ جلدی جلدی اپنا کلام ختم کرکا اپنی کُرسی تے واپس آگیاں۔ شکنجے بچوں جان مُکی کریم اللہ صاحب ہوراں تعریفاں دے پُل بنینے شروع کیتے پر ماہڑا اقرار بے قراری دے عالم بچ باہر نسن واسطے بے تاب آسا۔ پہانویں کُجھ بھی ہوئے فِر چوری آخر چوری ہوندی ہے مالک پہانویں کُجھ نہ آکھے پر لوکاں دے سامنے جرت نیہہ ہوسکدی۔

جان کنی دی حالت بچ باہر آگیاں۔ مشاعرہ ختم ہوگیا پر میں اپنے دل نال تہیہ کیتا کہ آئندہ اِنشا اللہ اپنا ہی کلام کہن کے ایساں تہ فِر داد ضرور کہنساں۔ آکھدے ہین اُستاد بغیر گت نیہہ تہ شاہ بغیر پت نیہہ۔ جناب کریم اللہ قریشی ہوراں کو اپنا اُستاد من کہدا تہ اللہ بسم اللہ اپنا کم شروع کیتا۔ آج ماہڑے اُتے مولیٰ دا کرم ہے کہ میں اپنا مجموعہ کلام تُساں دی خدمت بچ ہک کتاب دی شکل بچ پیش کررہیاں ہاں۔ ایہہ ماہڑے دساں یاراں سالاں دی محنت ہے بلکہ اَج تک ایہہ کوشش جاری ہے۔

میں اپنے کلام کو لکھنے تھیں پہلاں اپنے سماج اپنیاں رسماں تہ رواج کو سامنے رکھ کا

اپنے فن دے نال نال لِکھدا رہیاں۔ کُجھ کتاباں دا بھی مطالعہ کیتا جنہاں بچ کریم اللہ قریشی صاحب دی کتاب ''ڈنڈ کراں میں سُتیاں سجناں کو'' تہ ''پہینگ''۔ نال نال کلچرل اکیڈیمی دیاں پروگراماں بچ پوری ریاست دے کونے کونے پُہچیاں، تہ جگہ جگہ دے رنگ ڈِٹھے۔ ایہہ سارے حالات ماہڑے سامنے آسے تہ میں تُساں دی خدمت بچ ''مِٹھیاں تہاراں'' ناں دی ایہہ کتاب پیش کردیاں ہوئیاں خوشی محسوس کرداں کہ ماہڑی کوشش تہ محنت دا کُجھ صِلہ ضرور ملسی تہ حوصلہ افزائی ہوسی۔

ہر مُکھ کلچرل کلب دی جنرل سیکریٹری رخسانہ پروین ہوراں دا مشکور تہ بے حد ممنون ہاں کہ جنہاں اپنی مصروفیات دے باوجود کُجھ کہڑیاں کڈھ کا ماہڑی کافی ساری مشکل آسان کر چھوڑی۔ اُنہاں سارے کلام دی دوبارہ کاپی کیتی تہ ماہڑا مُچ سارا کم ہولا ہوگیا۔ بارگاہِ خداوندی بچ دُعا ہے جے اللہ تعالیٰ انہاں کو اپنیاں نیک کماں بچ اگا بدھنے دی توفیق عطا کرے تہ ہمیشہ خوش رہوے آمین ثم آمین۔ آخر بچ جُلدیاں جُلدیاں ایہہ عرض کر چھوڑا ں کہ پہاڑی ماؤ دا دودھ پینے والا ہر اوہ شخص جس ماؤ دی چھولی بچ اس زبان دی لوری سُنی۔ اِسدی پوری پوری خِدمت کرے تہ اپنے دودھ دا حساب چُکا دوے۔ آخر تے اپنے عزیز محمد ایوب میر نعیم کرناہی ہوراں دا بھی نہایت مشکور ہاں جے جنہاں سُن اس کتاب دی اشاعت بچ ماہڑا سارا کم اپنے مہنڈیاں تے چایا ہے۔ اللہ ان دی عمر لمبی کرے۔ آمین

والسلام

نور احمد قریشی (کرناہی)

اظہار تشکر

ماہڑی ایہہ کتاب بعنوان ''مِٹھیاں تہاراں'' جموں وکشمیر پہاڑی مشاورتی تہ ترقیاتی بورڈ دی کلی مالی تعاون نال اشاعت پذیر ہوئی۔ کتاب چھاپن واسطے میں دل دیاں ڈونہگائیاں نال بورڈ دا مشکور ہاں۔ (مصنف)

(نوٹ: میں تحریری طور تے ایہہ قلم بند کردا ہاں جے ماہڑی اس کتاب بچ کوئی بھی ایجہیا قابل اعتراض مواد شامل نیہہ جس نال کسے مذہب، فرقے، طبقے یا زبان بولن والے لوکاں دے جذبات مجروح ہون)۔

چھلا

چن ماہی تو میں صدقے جاواں نی چلا چاندی دا
میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں نی چھلا چاندی دا

ایہہ چھلا اساں آپ کہڑایا
انگل ماہی دی اساں لوایا
چن ماہی توں میں صدقے جاواں
نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں
نی چھلا چاندی دا چن ماہی توں میں صدقے جاواں

ایہہ چھلا وے بزارا نیہہ ملدا
ہیرے موتیاں نال ایہہ تُلدا
چچی انگلی دے نال میں لاواں
نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں
نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

ایہہ چھلّا ہے نچھی چاندی
خلقت ساری ویکھن آندی
اِسدا کِسے وی نہ پایا مُل
نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں
نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں
ایہہ چھلّا اَساں سام کے رکھنا
ماہی بِناں دِسے جگ سارا
چن آوے تہ میں جوڑا بناواں
نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں
نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں
نال چھلے اساں ماریاں لیکاں
کاگ اُڈاواں تہ روز اُڈیکاں
نِت کھلی میں بنیرے اُتا رواں
نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں
نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں
تہو چھلّا اسیں پیو اں پانی

ایہہ چھلّا ہے سجناں دی نشانی

سوہنے رب دی میں صفت مناواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

نال چھلّے اساں فوٹو چِھکا یا

چن ماہی مانسہریوں آیا

اساں کُہٹ کُہٹ جھپیاں پائیاں

نی چھلّا اچاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

ایہہ چھلّا مُج محرمِ دِل دا

گم گیا تہ فِر نیہہ مِلدا

بے قدراں نال نہ لاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

نال چھلّے اَساں اکھیاں لائیاں

طعنے مارن اماں جائیاں

نِت روز کلیجہ ساڑاں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

اُٹھ چھلیاں چل ماہلیاں چلیے

نیلے تلے تہ تھائیں میلیے

نالے پنج پنج پینگاں پاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

دس چھلّیا ایہہ روپ پرانا

گئے دیاں سجناں مُڑ کے نیہہ آونا

پردیسیاں نال نہ اَکھیاں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

ایہہ چھلّا ماہڑے رب دی مرضی

حیلے ہوکے کرکر مردی

اِتھے کوئی نہ مِلیا دردی

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں

میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

اُٹھ چھلیا پٹواری کول جاواں

بچ کچہری تُہما ں باہواں

جِند ماہی دے ناں لِکھواواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

بچ پھاہی دے چھلا پَھسیا

نور نمانا کہلا ہی نسیا

دِکھ لوکاں تے شور مچایا

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

رب کرسی میل وے چھلّیا

عشق اَگے کی زور وے چھلیّا

تیرے جیا نہ کوئی ہور

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

نال چھلّے دے رومال سجن دا

کہلا میں راتیں تارے گِن دا

بچ خاباں دے میل کراوئے

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

چھلّیا سوہنا پونچھ راجوری

دِل ماہڑا کس کیتا چوری

چل تھانے رُپٹ لِکھاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

ایہہ چھلّا کرناہ توں ٹُریا

سو پوروں لنگھدیاں سجے مُڑیا

دِکھ جہلم نوں روہڑدا جاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

روہڑ دا چھلا پُھیا اوڑی

چھلیا ایہہ جاگیر ہے توہڑی

آؤ رل مِل کے خوشیاں مناواں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

لہہ گیا پانی تہ رہ گیا چھلا

کہمن کہیری دے بچ کہلا

کدے مار اُڈاری جاواں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

ہائے افسوس ارمان وے چھلیا

بیریاں ماہڑا بہیڑا مِلیا

رل دوئے اسیں کندھ ہٹا واں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

چھلّیا سڑ گیاں بچ ہجر دے

دِکھ دِکھ سامنے اتھروں کِر دے

سوہنے رب اَگے سِیّس جُھکاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

دِل بچ کئی ارمان وے چھلّیا

کانی ہجر دی کلیجہ سلیا

اِنہاں بیّریاں کو مار مکاواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

مُکنا کدوں ایہہ دور وے چھلّیا

لِسّے دا ایہہ زور وے چھلیا

ڈاہڈے رب اَگے عرض کراواں

نی چھلّا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلّا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

بس کر چھلیا نہ کر چلے

لیسی اپنا رب وصلے

کدے نان کباباں کھاواں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

مُڑ چھلیا چل وطناں چلیئے

آیا بساکھ تہ ٹھوکاں ملیئے

دوئے رل مِل پینگاں پاواں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

چھلا نیہہ مکناں توں بس کر نورا ے

ہوئے کدے ارمان وی پورے

بنڈ پیار تہ خوشیاں مناواں

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

اُٹھ چھلیا چل چلیئے بگنے

عزیز کولبھدیاں کئی دن لگنے

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

نور اللہ ناں توں واقف سارے

پہاڑیاں لئی اُس مچ غم سہارے

نِت رہیا اوہ بچ خسارے

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

راتی مُڑ بجھامے آئیں

بچ نلوسے یار مِلائیں

جتھے کہلا شجاعت اڈیکے

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

مُڑ پیا چھلا فِر بونیارے

ملنے دا سی ڈاہڈا خمارے

اُتھے نذر نہ آیا نظری یارا ے

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

کلب ماہڑی دے جو سر کردے

اکھیاں اَگے رہون فِر دے

عالم، فرید تہ اسلم یار

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

نور آویں توں چندن واڑی

سُکھی رہوے ایہہ آنگن واڑی

وِچھے تُرکاں دی ہے سنتان

نی چھلا چاندی دا، چن ماہی توں میں صدقے جاواں

نی چھلا چاندی دا میں تہ چُم اکھیاں نال لاواں

تیریاں نشانیاں

رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیا جانیاں
دِنے راتی تیرے ہی خیالاں بچ پُہلیاں
بن کے دیوانہ میں توہڑے اُتے ڈُہلیاں
سچ من تیرے نال سدا میں نبھانیاں
رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں
کندھ تے لکیراں نال ناواں توہڑا بولدا
اِکھیاں تہ دل بچ زہر پیا کہولدا
جدوں وی میں دِکھداہاں تیریاں نشانیاں
رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں
رنگ ساوے پیلے تیرے بُت نال سجدے
تیرے بنا دنیا دے ہاسے مندے لگدے
کُھل کُھل گیندیاں نے زخماں پرانیاں

رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں
روپ توہڑا دِکھ کے کلیجہ ماہڑا ساڑ دا
توہڑی ایہہ جُدائی والا روگ مُکو ماردا
دُکھ بنڈھے کون اساں کہلیاں نبھانیاں
رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں
دِلا دیئے محرمے تو مُکھ دس جا
حال ماہڑا دِکھ تو میں کئیاں بسدا
اُٹھے پہریں توہڑے بنا کندھاں مکو کھاندیاں
رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں
پیلا پُھل کندھا اُتے کئیاں اوہ پُہلا واں میں
ہَس ہَس کردا سلام جدوں آواں میں
زخماں ایہہ روز نوؔر سینے اُتے کھانیاں
رکھیاں سمہال کے میں تیریاں نشانیاں
کدوں توڑیں آویں گا تو دِلا دیاں جانیاں

❁❁❁

وطناں دی وا

شاماں پیاں پنچھیاں دے ڈار کہر مُڑے
لُٹکے تیرے عاشقاں دے ہوش لے اُڑے
ہُن عاشقاں کو مُچ تہ ترسا سونیئے
لگے سوہنی میرے وطناں دی وا سونیئے

چڑھدی جوانی تیری پُھلاں دی بہار نی
چڑھ گیا دِکھ تیرے یاراں کو خُمار نی
اگ ہجر والی سینے تے نہ لا سونیئے
لگے سوہنی میرے وطناں دی وا سونیئے

کچی عمراں دا ویلا پیا اَج یاد نی
گئیاں گڈیاں پٹولے اڈ گئے باز نی
نِکی عمری دا ویلا نہ بِسار سونیئے
لگے سوہنی میرے وطناں دی وا سونیئے

دور منزلاں تہ پینڈے لمے سوہنے یار دے

ہتھوں دِتی گنڈ پیار والی لُہو ساڑ کے

کرتھوڑا انصاف دے دیدار سونیئے

لگے سوہنی میرے وطناں دی واسونیئے

نورؔ چند تو نہ ساڑ دُنیاں دی اگ بچ

عشق زناں والا کردا خراب جگ بچ

سچے عشق والا پہیت نہ پُہلا سونیئے

لگے سوہنی میرے وطناں دی واسونیئے

یاداں

ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے
کھادا اکھیاں پُہلیکھا فِر دیدار ہوگئے

راہ تک تک تھکیاں میں سنج پے گئی
سوٹھے دِل نال کرکر رات آگئی
اَکھ میچدیاں ہی یار دے دیدار ہوگئے
ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے

کئی قسماں تہ وعدے کیتے گنڈاں بنّھ بنّھ
کیتے قول تہ قرار دینی جان تن من
توڑ لگیاں نہ یاریاں خوار ہوگئے
ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے

نورؔ خاب تہ خیال کدے میل نیہہ ہوئے
سچے عاشق والے کھیل کدے فیل نیہہ ہوئے
مجازی عشق والے کھیل کدے فیل نیہہ ہوئے
ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے

یاداں دِنے راتیں کر کر میں ہاریاں
ڈوہنگے سینے والے زخماں میں ماریاں
زہر غماں والا پی کے بے قرار ہوگئے
ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے

کئی زخماں وی جُھٹے تے یاد پیندیاں
دل سڑدا تہ اکھیاں نِت روندیاں
نورؔ چن جئے روپ بے قرار ہوگئے
ہک مُدتاں تھیں یار دے دیدار ہوگئے

مِٹھا درد

مِلے نہ سوہنا یار پیارا جدوں اوہ جاندی واری
سخت عذاب ہمیشہ دِل کو رہندا عمری ساری

درداں کولوں درد زیادہ درد مِٹھا بچ یاری
محبوباں دی خاطر پیندا درد المبا پہاری

بل اُٹھے جدوں اگ عشق دی اِسنوں کون بُجھاوے
دل بچ تاہنگ سجن دی رہندی اُسنوں کون پہلاوے

مِٹھا پیار محبت جیہڑا وی اِس نُوں کھاوے
پیار دی اِس جدائی اندر لذتِ کیہاں نہ پاوے

کی دساں میں تیرے باہجوں پیار دی ایہہ جُدائی
کی آکھاں میں اوہ کے جانے جس سُن نے پریت نہ لائی

کدوں آسیں تو یار پیارے لمی پئی جُدائی
دِکھ دِکھ راہواں توہڑیاں سجناں دِل نُوں کانی لائی

جے پُچھے کوئی لِذت عشق دی جا پروانے تائیں
جل مردا کیوں شمع تے رُکدا ہر گز نائیں

غم دی رات جُدائی والی مُکدی ہر گز نائیں
جیونکر یاداں دِل بچ اُٹھن فضل کرے رب سائیں

تُہکھ دی اگ کو پھوک نہ ماریں نہ کوئی دِل دُکھائیں
جے ہک وار آزماویں کِسے کو مُڑ نہ فِر آزمائیں

نُور خوشیاں والے دن گئے ہُن بالی اگ جُدائیاں
یاد پُون جد اُچیاں تھائیاں ننیاں چھڑیاں لائیاں

غم تیرے بچ ہور بھی زیادہ ملن عذاب اساں کو
رکھے رب سلامت اندر دوے جہاں تُساں کو

پھیرا باہ

تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں
توہڑی اکھیاں دے بچ جاہ سجناں

دل کھول کراں توہڑی خاطر میں
جِند جان کراں اَج حاضر میں
ہُن من نہ توں ترسا سجناں

تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں

ماہڑے دِل بچ کئی ارمان چھپے
کئی ہیرے موتی لعل چھپے
نالے رکھی میں سیج سجا سجناں

تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں

نِت کاگ اُداواں راہوں تے
آوے چن ماہی فِر باہواں تے
توہڑے ساہ نال ماہڑا ساہ سجناں

تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں

میں جان کراں قربانی وے
آوے جس دن دل دا جانی وے
ماہڑے تن دا ماس تُوں کھا سجناں
تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں
اَکھ لڑ گئی پہلے فیرے، نی
ہوے دل دے دور اہنیرے نی
جند لکھی میں توہڑے ناں سجناں
تُوں ہک واری پھیرا باہ سجناں
میں چھاڑ توہڑا بن جاواں گا
نالے تیرا ہو مرجاواں گا
کدے دِکھ تُوں آ اَزما سجناں
بس ہک واری پھیرا باہ سجناں
توہڑی اکھیاں دے بچ جا سجناں

❁❁❁

کونجڑی

اُڈ بلا کونجڑیئے دس حال رقیباں دا
بچھڑیاں سجناں دا ہُن میل نصیباں دا

اُڈ بلا کونجڑیئے گل موراں دے پھاہی پا کے
بدھیاوی نیہہ منگی، ٹر گئیاں توں جُدائی لا کے

اُڈ بلا کونجڑیئے لماں ڈار نی کاواں دا
بچیاں دے دُکھ ڈاہڈے بُرا حال نی مانواں دا

اُڈ بلا کونجڑیئے پانی ڈوہنگے سمندراں دے
دِنے راتی ساڑ گئے بچھوڑے نی عُمراں دے

اُڈ بلا کونجڑیئے کوئی شہر کراچی دا
لِکھیا مقدراں دا دیکھو حال عباسی دا

اُڈ بلا کونجڑیئے دوتاراں نی تِلے دیاں
رب منظور کرے جو مُراداں دِلے دے دیاں

اُڈبلا کونجڑیئے چھڑ چڑھیاں بدلاں دا
کون پیغام دیوے دور گئے دیاں سجناں دا

اُڈ بلا کونجڑیئے پتراں اُتے لیکاں نی
وعدے تُسیں پُہل گیندے اُوہ مکوروز اُڈیکاں نی

اُڈ بلا کونجڑیئے کوئی زخماں لا گئی ہے
مِٹھا روگ لا کے چناں میں جنڈری سُکا لئی ہے

اُڈ بلا کونجڑیئے ایہہ چاندی دے ِکل ماہیاں
دِنے کدے نیہہ مِلدا خاباں مِل ماہیا

اُڈ بلا کونجڑیئے ایہہ اَسمانی تارے نی
سینے نال لائی رکھساں غم سجناں دے پہارے نی

پُہل گئیاں کیئاں سوہنیاں سجناں اوہ وعدے اوہ قسماں
یاد اُنہاں دی نِت ستاوے سہیڑنیاں پیندیاں زخماں
یاری لا کے فِر اَزمینا کم نیہہ ایہہ اصیلاں
مطلبی عاشق نِت نویں دِن کردے روز سبیلاں
یاری لائیے توڑ نبھائیے دُنیاں تھیں کی ڈرنا
سو برہیاں تُوں ہک پل چنگا تہ اوڑک جی جی مرنا
یار بنا کی جینا یارو وانگ سو دائیاں فِر دے
بسدے شہر اُجاڑ ی دس ہنجوں لڑیاں کردے
لگی اگ ہجر دی ربا کِس کِس کو میں آکھاں
کِس ناپیاں کِس تولیاں سجناں غم دیاں کالیاں راتاں
یاداں اُٹھن برقی لہراں رُواں زارو زاری
گِن گِن تارے رات گُزاراں دِکھاں اوہ صورت پیاری
میں بد کار کمیناں ہر دم فِردا اِس اسرائیں
نورؔ کو ربا جے تو بخشیں تو صِفتاں دا سائیں

ماہیا

کوئی بلی اُتے کاں بولے
آچناں مُڑ چلئے کچہری بچ ناں بولے
گڈی آئی ٹیشن تے
پرے ہٹ وے بابو مکو ماہیا ویکھن دے
کوئی بنے اُتے کہاہ ماہیا
لُک لُک بہندے اوہ اَساں ملنے دا چاہ ماہیا
بنّاں ٹپ کے توں پار گئیں
کہڑی میں خطا کیتی بناہ مُو تو دے مار گئیں
دن ٹہل گیا سخ پے گئی ہے
دِکھ دِکھ راہ سجناں لوہ اکھیاں دی کہٹ گئی ہے
کِنکاں دیاں بکیاں نی پکھیاں
چناں توہڑے ملنے دیاں اَساں آساں نی رکھیاں

کِنکاں دیاں گڈیاں نی

سوچاں پچ دن لنگھ گئے اگے راتاں بڑیاں نی

پُچھ پیار دا پہا ماہیا

راتاں پہاویں لمیاں نے خاباں پچ آ ماہیا

خاباں پچ کے لینا

مِلنا ہے تے مل سوہنے ایڈا دُکھ اساں نیہہ سہنا

چالے رناں دے

پناہ خدا دی رناں جانن کئی قسماں دے چالے
لکھاں مار مُکائے گہبرو غیرت مند متوالے
چالاں اندر پھس کے گہبرو تہکھدے بچ جنجالاں
حالوں حال بے حال کردی دِکھ تتڑی دیاں چالاں
ہک تہ ایہہ جوانی ڈاہڈی پرکھ نہ سکدا کوئی
بچ عذاباں اندر پھس کے دیندا پھر تُہائی
کھادے زخم جُدائی اندر رکھے پہیت چُھپائی کے
باز نہ آون گل اپنی توں دسدیاں کردکھائی کے
پہئی رکھیں پہیت چُھپا کے اپنا ذرا یقین نہ آنی
سچ گل آکھی چھج پرونوں کدے نیہہ چڑھک پانی
کھا کھا زخماں سینے اُتے فِر دے وانگ فقیراں
معشوقاں دی خاطر کرے دِل جگر دیاں لیراں

رناں اَج تمباکو چھکن کر کر نخرے چالے
حیاء شرم دی چیز نہ کوئی چٹے کردیاں کالے

شوق اہجا چڑھیا بُڈھیاں نُو نہاں تِہیاں شرماون
کوٹھے مجرے محفلاں اندر فِلمی گانے گاون

جنگل دی اگ نالو فیشن پُھلدا بچ جہانے
نڈّے کُڑیاں بن گئے سارے جگ بچ موجاں مانے

کُڑیاں اَج ہزاراں اندر پھردیاں کچھے لاکے
بال بدیشی فیشن آون بمبئی توں کٹوا کے

دِکھ نوؔر احمد ایہہ جنگ جینا مشکل بچ زمانے
کہہ کہہ فیشن بدعتاں دے لُٹ گئے کئی خزانے

رہندا ہئی خیال

رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

پتہ نیہہ کدوں ہوسی میل تقدیر دا

دِنے راتیں تیرے ہی خیالاں بچ پُہلیاں

بن کے دیوانہ میں تہ تیرے اُتوں ڈُہلیاں

حُسن تہ شباب ڈِٹھا سوہنی جٹی ، ہیر دا

رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

رل مِل دِنے راتیں کراں ارمان پورے

اکھیاں تہ دِل بچ سداہی خیال توہڑے

سوہنا ہی پُہلیکھاں تیرا دِل ماہڑا چیر دا

رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

چن جیئے مُکھڑے تے تِل سوہنا لگدا

توہڑے بنا سوہنیے نہ دِل مکو لگدا

کن کھول سُناں میں حال تقدیر دا
رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

رب نے بنایا تکو عید والا دِن سی
جُثہ تیرا دودھ تہ ملائی دا خمیر سی
کرلے یقین جیویں پتھر دی لکیر دا
رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

ہائے پیدا مکو کردا نہ رب اس جگہ بچ
سڑ دا نہ دِنے راتی پیار والی اگ بچ
ربا ہُن وی کی گمیاں کہ میل تقدیر دا
رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

ربا تکو آکھ رہیاں من فریاد میری
گِن گِن تارے پئی لنگھدی رات میری
آساں والی ڈور میری ٹُرٹی کیوں نیہہ جوڑ دا
رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

مان کے جوانی اُتے کردی ہیں مان توں
آبہہ میرے کول تہ سُنا مِٹھے بول توں

لونگ مارے لِشکارے مُہنہ ہے سیب کشمیر دا

رہندا ہئی خیال مُکو تیری تصویر دا

سینے اگ لا کے مکو جاویں نہ توں دور نی

کریں معاف سوہنیے جے ہوئے قصور نی

طعنے بُولی کولوں چنگا پھٹ شمشیر دا

رہندا ہئی خیال مکو تیری تصویر دا

قول تہ قرار دا وی پاس رکھیں

آون مجبوریاں تو سمجھیں میں دور نیہہ

مرداں دے قول سودا کرن نہ ضمیر دا

رہندا ہئی خیال مکوتیری تصویر دا

گُل تہ گُلاباں دا نورؔ احمد ہے پتنگا

جان سوہنی دا فدائی کم کردا ہی چنگا

دل ساڑ پُہن لکھے اَج حال تقدیر دا

رہندا ہئی خیال مکو تری تصویر دا

❁❁❁

ماہیا

دو پتر اناراں دے
سجناں دا خط مِلیا دُکھ پُھل گئے یاراں دے

پُچھو حال بیماراں دا
چِٹھی آئی سجناں دی بچ لفظ پیاراں دے

اَساں جیندیاں نی پُھلناں
پُھل پہانویں لکھاں ہوسن اَساں کِسے اُتے نیہہ ڈُہلنا

تُسیں طعنے دیندے او
روح تُساں کڈھ کھڑیا نالے رُس رُس بہندے او

خاباں بچ رہندے او
سمندروں پار بس اکھیاں بچ رہندے او

کسیاں بچ پانی ہے
بٹن قمیصاں دے سجناں دی نشانی ہے

سوہنا سوٹ سلائی کیتا

تُساں دی جُدائی بچ لہُو اپنا میں پیتا!

سوہنی صورت دس چھوڑنا

اُمیداں وصل دیاں قول اپنے تھیں نیہہ مُڑنا

رُت آئی بہاراں دی

نور دیاں ٹپیاں بچ تصویر ہے یاراں دی

ایہہ کرفیو نیہہ مُکنا

تُساں دی جدائی بچ اساں غماں نال نت سُکناں

مُچ گلاں نال نیہہ رجناں

واسطہ ہی ربدا جندے کدے پھیرا باہ سجناں

ہٹیاں اُتے پکھیاں لی

تُساں دے ملنے دیاں اُمیداں رکھیاں نی

حرس اکھیاں دی

اگ عشق والی ڈاہڈا مکو کاہڑ سٹیا
ہائے توہڑیاں دو نیناں نے مکو مار سٹیا

چڑھدی جوانی دا خمار دِکھ سڑ دے
مجنون دیوانے ہو کے تُہپ بچ کڑھدے
حُسن دے دیوانے اسیں موت نال لڑدے

اگ عشق والی ڈاہڈا مکو کاہڑ سٹیا
ہائے توہڑیاں دو نیناں مکو مار سٹیا

چمبے دیئے ڈالیے توں بس ماہڑے کول نی
رس پیئی کہول توہڑے سوہنے مِٹھے بول نی
ایندے گیندے ساہ نال دِل بچ تہڑک نی

تیری خوشبوئی مستانہ مار سٹیا
اگ عشق والی ڈاہڈا مکو کاہڑ سٹیا

کیئاں نہ میں آکھاں تو ایں گندل پیاری
رُت ایہہ جوانی والی ٹھاٹھاں پئی مار دی
روپ دیئے رانیئے کیوں عاشقاں کو ساڑ دی
لُٹے دے مسافراں کو ہائے مار سٹیا
ہائے توہڑیاں دو نیناں مکو مار سٹیا

نین چمکیلے تہ نشیلے سوہنے لگدے
نیلیاں دو ٹھُڈاں بچوں کٹھے پئے بگدے
موتیاں جئے دند سوہنے مُہنہ بچ سجدے
پریئے کوہ قافاں دیئے نورؔ مار سٹیا
ہائے توہڑیاں دو نیناں مکو مار سٹیا

رہنا نیہہ ایہہ روپ سدا کردی ہیں مان توں
آئے گئے لکھاں تہ کروڑاں اِس جہان توں
مِٹ گئے ناں تہ نشان اِس مقام توں
اَج دِل نہ تروڑیں نورؔ جگ سار سٹیا
ہائے توہڑیاں دو نیناں مکو مار سٹیا

❁❁❁

تاہنگ

نال نیم بسمل میری جان تڑفے مکو ہجر محبوب دا مار گیا
قائم رہے نہ ہوش حواس میرے جس وقت دا ہے اوہ یار گیا
پھٹھ پوئے وچھوڑے دا جیوناں کی مینوں مار کے نس اوہ یار گیا
آکھیں نال فراق دے نورؔ احمد میری زندگی کر بے کار گیا

میں کہولی تہ میں قربان اُس توں کوئی یار دی خبر لیا دیوے
میں تہ ترسدا ہاں مُکھ دِکھنے نوں میرا ایہہ پیغام پُہچا دے وے
جیندا رہیاں تاں رہساں غلام اُس دا، مر گیا تاں دِلوں پُہلا دے وے
دیویں حق مُکاتوں نورؔ احمد جیہڑا بچھڑے سجن ملا دے وے

کہڑ پیل اَرم نہ یار باہجوں پُہل گیا ہے شائد اوہ نام میرا
اے بادِ صبا توں چل اُتھا میرے یار نویں دہیئس سلام میرا
آکھیں کر معاف خطا میری رو رو کے دہیئس پیغام میرا
منگاں ہک دیدار سوہنے یار دا میں ایہو ورد ہے صبح تہ شام میرا

کدوں آویں گا سوہنیاں سجناں وے کئیاں دل تھیں مکو پُہلا یا اہیی

کراں یاد میں تُساں کو ہر ویلے تپر ہجر دا کیوں چلایا اہیی

کھا ترس تہ دے دیدار مینوں روگ جندڑی کو کیوں لایا اہیی

منگ خیر نورؔ احمد توں ہر ویلے ہُن وقت آخیر دا آیا اہیی

نورؔ دُکھ بچھوڑے دا بُرا ہوندا بِنا وصل دے نیہہ جاوندا جے

گئے ہوش تہ ہو بیہوش گئے شکل پاگلاں نال مِلاندا جے

خنجر مار کے بچ کلیجڑے دے فِر پُچھدا ہیں حال کی جان دا جے

ہون جنہاں تہ دُکھ مصیبتاں نال فِر اوہ زندگی نوں کی جان دے جے

ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

پنج کمانے بنی گمانے لمیاں آساں نیہہ لوڑی دا
حق حلال تہ نیک کمایوں مُنہہ کدے نیہہ لوڑی دا
ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

ممی ڈیڈی نال فخر دے ، اماں اَبا نیہہ چھوڑ ی دا
ماَ بولی کو چھوڑ کے اپنی بدھڑی میم نیہہ لوڑی دا
ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

پپو ، ٹپو ، بیٹو کیٹو ، جمی ، وکی چھوڑی جا
انگریزاں رکھے ناں کیئاں دے تحفہ نیہہ لوڑی دا
ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

فیشن پچھے پے گیا ہُن تُوں کم نیہہ کردا کوڑی دا
خالی کھیسا مال انگریزی سنڈے مارکیٹ دوڑی جا
ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

اگ نیہہ لوہ پچھ نیہہ دِکھدی، کم نِکمے لوڑی جا
گلی لنگھدیاں لوہ نیہہ ہوندی تہ گڈی مگروں دوڑی جا

ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

نار بیگانی دِکھ دِکھ پھنڈیں اپنی پیکے ٹوری جا
اپنے ہتھیں اپنے گاٹے رکھ کٹار نیہہ لوڑی دا

ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

اپنی چھوڑ بیگانیاں پچھے لازم نیہہ تکی دوڑی جا
نورؔ رکھ اُمید خداوند اُتے جیہڑا بچھڑے سجن موڑی دا

ایویں نیہہ چُھگا روہڑی دا

❁❁❁

گبرو تہ بانکا

غیر آں دے طعنے دی مندی ہے سُول
نہ بولیں تُوں مندا نہ کریں قبول
پہاویں جے بن جائیں گولی دا نِشان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

موتوں نیہہ ڈردے ایہہ دے دیندے جان
اِس نچ سمجھن ایہہ اپنی شان
شاہین اِسدے ہے قومی نِشان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

مخالف جیہڑے ہین تو اُنہاں کی دِکھ
دلیری تہ جرأت دا سبق وی سِکھ
شاہین اِسدے ہے قومی نشان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

وقت تھوڑا ہے پچھاں مُچ لنگھ گئی
جیہڑا آگیا اِنہاں جانا ہے سہی
اپنے قومی لباساں دی دِکھو شان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

محبت تہ شفقت دی دولت تو بنڈھ
ایہہ دردی نین تیرے، توں پھریں نہ کنڈ
نورؔ جِند بھی توں اپنی کریں قربان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

تو شعلہ ہیں پہاڑی المبّا جنگ
وقتِ نزع تِکر تو حق اپنا منگ
نہ چھوڑیں نِشانہ تو شاہین بن
شاہین اِسدے ہے قومی نِشان
گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

پرانی بدیسی تہ نہ کر توں مان
اِنہاں لباساں دی سُکی ہے شان
کُلاہ تہ لُنگی ہے پہاڑیاں دی شان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

شلوار قمیض دی بھی دِکھو شان

اَدھ کھڑ بُڈھے لگن جوان

ہتھ بچ سوٹی بندوق نِشان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

اِنہاں قومی لباساں دی دِکھو شان

جیہڑا دِکھے اوہ ہووئے حیران

دِل بچ سمجھے ایہہ ہے پہاڑی جوان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

کھیڈاں پہاڑیاں دیاں گتکے تلوار

کُشتی تہ بنی دے ایہہ شہسوار

بانکیاں نی چالاں ٹمِن نِشان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

ماہلیاں تے فِر دا ہے لِکھتاں دا شونکی

پُھلاں تہ بہاراں دے وقتا دا شونکی

جڑی بوٹیاں سنگ پہرے دے مدان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

مجازی ، حجازی ، شیرازی بھی توں ہیں

اِس اجڑ دا راکھا تہ مانجھی بھی توں ہیں

فقط نورؔ رکھیں قوم اپنی دی شان

گبرو تہ بانکا ایہہ پہاڑی جوان

ہمت دے نال

چھوٹھے مکاراں توں گیا نِس شیطان
پناہ منگ اُنہاں تھیں ایہہ ہین بدگمان

ہے چوری چکاری، مکاری، فریب
ایہہ اَجکل دا اِنسان اِسدے فریب

بڑے ظلم دِکھے زمانے دے توں
مگر اِنہاں سبناں کی لاویں نہ مُہنہ

تو بس کر اے نورؔ ایہہ جان دے نی سب
اِنہاں توں بھی پہلاں دا پہتیو ہے رب

نہ ساڑ لہو اپنا تہ نہ جِند گال
سُکھلا ہے راہ تکی دِسدا محال

پہاڑی جواناں توں ہیں بے مثال
تو راہ کھول اپنے تہ ہمت دے نال

رکھ چبھ مِٹھی جئی ایاں دے نال
تو مہماں نوازی دی خود بن مثال

تو پڑھ علم دین، شمع دنیا دی بن
ہر اِک اَکھ دی تیہوی دا سُر مہ وی بن

نہ چھوڑیں نور احمد غریباں نا درد
عبادت ہے تیری خلق دا بھی قرض

مِٹا اپنی ہستی تہ فِر خاک بن تو
بقائے چمن بچ گُل خاص بن تو

طوفان کِتنے آئے کوئی نیہہ شمار
ایہہ کشتی ہے تیری پھسی منجدھار

تو ہمت نہ ہاریں ایہہ لگنی اے یار
اس بیڑی دا مالکِ خود پروردِگار

دِکھے نورؔ تو وی بڑے بڑے جنگ
نہ چھوڑیں اصول اپنے رہویں کاربند

❁❁❁

آلسی چھوڑ

پہاڑی لوک پہاڑاں لگ گئے کوئی نیہہ پُچھدا حال
بیئی وریاں بچ بورڈ بنایا بڑیاں زُہدیاں نال
اَدیو دور دراہڈے رہندے دَسدے اپنی چال
ٹہول ٹہما کے راگ رنگ بچ رہندے مست خیال
ادبی محفلاں کرکر تھکے پچھلے کئی سال
خدمت گار پہاڑی پُہچے قیمتی تحفیاں نال
مفت کتاباں پوری اُجرت دیندے خوشیاں نال
آکھن بولو پہاڑی لکھو پہاڑی مہر محبت نال
گابجا جشن منا کے کہر دسے حال
دِلیاں بال کا ٹہونڈن پے گئے پہاڑی مست خیال
ست کیتی دعوتاں دتیاں ٹاہکے مِتاں نال
ڈُبا کڑ نجدے نال پتاوے بدلی ایہہ چال

آکھ آکھ ہُن تھک گئیاں بس رب دا منوّ سوال
کِتنی پیاری ماؑ اساں دی کیوں حالوں ہوئی بے حال

بدلی چال اَج سارے زمانے ایہہ دِکھدے پورا حال
ٹپ گئے چن تھیں لوک اگیرے توں بھی بدل چال

ہُن پہلیکھے کھاؤ نہ زرا اسیں غافل رہے کئی سال
ذِلت دی اِس زندگی کولوں کھاؤ رزق حلال

غیرت مند فرزندہاں سارے پربہندے نیہہ ہک تھال
عظمت سستی دِکھ اِنہاں دی لوک کھا گئے سارا مال

اِنہاں کالیاں ناگاں کیتا لہو نال نوؔر اج لال
لُوندراں مارن غاصب ہرویلے کِس کو دَساں حال

آلسی چھوڑ پہاڑیا اپنی شان دا لوہا منال !
لمی نیندوں اُٹھ سویلے تہ اپنا آپ سمہال

شیر پہاڑیا

ایہہ سوہنی مِٹھی بولی اِستوں جان کراں میں کہولی

سپاہیا پہاڑیا ، جواناں پہاڑیا ، شیر پہاڑیا

ہر گل مِسری دی ڈلی ہے دودھ مکھن اندر پلی ہے

ایہہ نرم ملائی ساری ہے کھنڈ شکر کہیو دی چوری ہے

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

توں راجا انہاں پہاڑاں دا، میداناں ماہلیاں کاڑاں دا

تو آل اِنہاں سلطاناں دی شاہ زوراں تہ پہلواناں دی

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

اَساں اَگے ہجان بدھنا ہے ایہہ ڈر دِلا بچوں کڈھنا ہے

شرم دی راکھی کر توں آن اپنی تے جی جی مر

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

حق اپنا ہرگز چھوڑیں نہ در غیر پے توں دوڑیں نہ

کوئی پچھلی پونجی روہڑیں نہ ذرا اَگے قدم بدھا

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

اج ویلا ہے کُجھ کرنے دا فِر اَگے چھولی پَہرنے دا

چھوڑ سُستی کاہلی پہاڑیا تو لک بن کے اُٹھ لہو ساڑ نہ توں

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

کُجھ پچھلیاں رسماں چھوڑ دے توں سب گلاں بوہیاں روہڑ دے توں

لوکی لنگھ سمندروں پار گئے اسیں جتی بازی ہار گئے!

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

مُچ بڑی نعمت ماَ اپنی کوہ ہند بچ اُچی جاَ اپنی

توں اس نال پیار جتاندا جا گل ہار پُھلاں دے پاندا جا

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

اَجاں حق اپنا اساں لینا ہے موزی توں بدلہ لینا ہے

اَج وعدہ تُساں ایہہ دینا ہے کل کوئی نہ دسی راہ

سپاہیا پہاڑیا ، جوانا پہاڑیا ، شیرا پہاڑیا

❁❁❁

قُدرت

ذرّہ ذرّہ دکھ سوچاں رب دا کمال ہے
مورتاں تہ صورتاں کو دِکھنا محال ہے
دِکھے رنگ دنیا دے کونے کونے پھر کے
تیرے جیئے روپ دی نیہہ ملنی مثال ہے
باہدے کہاٹے تہ دیندا رب آپ نی
پر توہڑے کھاتے آیا ساری دنیا دا مال نی
بنڈ کھا خیر منگ روزی دینے والے دی
حق موڑ جیا جون دا ایہہ حصہ تیرے نال ہے
بن تن بہندی تکو ذرّہ بھی خیال نیہہ
جاگدیاں کولوں پُچھ اَج انہاں دا کی حال ہے
آ اُنہاں سُلطاناں تہ سکندراں دا سوچ
اوہ محل تہ منارے آیا سب تے زوال ہے

لینا کے دُنیا توں مان کِسدا کریئے
اِس ویلے جگ اُتے آیا دا پُہنچال ہے

لڑ ڈُب مردے کوئی اگ بچ سڑ دے
سامنے اَج تیرے کشمیر دی مِثال ہے

شیر خوار بچے بُڈھے جوان اِتھے مردے
کھول اَکھاں دِکھ اِتھے پیاسا سارا مال ہے

کوئی نال نیہہ لے گیا تہ کی لینا ہے توں
دِکھ منزلاں نی دور اُتھا پُہچنا محال ہے

نوؔر رب دے حضور کولوں جائیں نہ دور توں
ویلا مُڑ کے نیہہ اینا تیرا کچا ایہہ حال ہے

توبہ تقصیر پڑھ رب کولوں معافی منگ
پتہ نیہہ ایہہ پل آونا ں محال ہے

تو لینا کے اے نوؔر جگ سارا تھوکھے باز ہے
ربّا معاف کریں مُکو سوہنے نبیؐ دا سوال ہے

❁❁❁

آپ برتی

سن ۵۴ر کیل علاقے بچ ہو گئی اِک نال جنگ
گولیاں تن سینے چوں کڈھ کے فِر وی پہنے دند
ہوگئی حوالات بھی نالے ہتھ بھی چھوڑنے پہن
نال خوشی دے رہیاں قید بچ پہاڑی ساں فرزند
مُکی جدّوں سزا خوشی دی آگیاں فِر میں باہر
دور ڈاہڈے رہن لگے میرے سارے یار
کئی وار سمجھایا اُس کو جے ایہہ لفظ نہ آکھیں بد
رات دِنے میں سوچدا رہواں ایہہ پورا کرساں کد
کئی مہینے گزر گئے پر باز نہ آیاں جد
آخر اُس کو رب میرے نے آندا میری زد
کی دساں ایہہ لمی کہانی مُکنی نیہہ کئی شب
لفظ گُجر تھیں تنگ ساں بُہتا مدد کیتی ربّ

بچ راجوری درہال علاقے ملکاں دی جاگیر
اُتھے داسی میرا یار پیارا چنگا عالم گیر
سن چھیونجہ چھنگڑ اندر ہوگئی ملاقات
بیٹھے بیٹھے روز سبیلاں کردے ساں دِن رات
روز لڑائیاں چھگڑے اساں نال ہوندے بے حساب
اَساں دُواں جد نک دم کیتا پلٹن کو چڑھ گیا تاب
ناں کنائیاں رکھن والیاں دِتا دُوا القاب
خیبر پٹھان آکھن پر نسن ذرا نہ لیندے تاب
فِر لگا سمجھان اُنہاں کو پر دِلوں نہ مُکی گل
رسی سڑ سُہاگہ ہوندی پر مُکدا نیہہ کدے بل
ایہہ نی دِکھنا چاہندے تگی تہ نہ ایہہ کرن پسند
گل اُنہاں دی توڑ نیہہ چڑھدی تہ اِس بچ مکرو پھند
کیوں کریئے اعتبار اُنہاں دا ایہہ نیہہ رہندے چُپ
میں بھی چُپ ساں اِس گل اندر بُرا نیہہ ساں مُچ
بُرا نیہہ ہاں میں بھی یارو تہ نہ کوئی اِتنا شوق
ازلوں بُرا کوئی نیہہ ہوندا بُرا بناندے لوک

آدمیاں کو بُرا بناندے طعنے بولیاں چھونک
غیرت مند کویلے مر کے پورا کردے شوق

غیرت ورثے بچ ہے آئی تہ قول قرار بھی پاس
عاماں دے مُہنہ بول نورؔ احمد جے غیرت نہ آئی راس

پہاڑی غیرت مند جواناں چھوڑیں نہ اپنا قول
سوہنی مِٹھی بولی تیری تہ ہور بھی امرت کہول

بولدیاں شرمائیں نہ ہرگز تہ اِتنا کریں پیار
سُند ا ہووے کوئی جانی دشمن پل بچ بن جائے یار

عزت عظمت اِسدی خاطر جان کریں قربان
اینے والیاں نسلاں توڑیں پُہچے ایہہ فرمان

تہوکھا

میں مست جوانی دے بچ یاری لا بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں
کیوں دل کو غم دا محرم یار بنا بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

نِکی عمری دا روگ اَج ہڈیاں ساڑ دا ہے
تیرا ہجر فراق ماہڑا لہو پیا کا ہڑدا ہے
تیرے نال کیوں اکھیاں لائیاں من تڑفا بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

جدوں اپنا بنا کے آکھدی سیں میں پیار کراں گی
تیرے قدماں دے بچ رہ کے روز مراں گی
ہُن دِکھی میں تیری یاری درداں لا بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

جدوں باہواں اندر پیڑ کے لہو پئی پیندی سیں
تدوں روز پتنگاں نالوں سڑ دی رہندی سیں
تیرے چھوٹھے لاریاں دے بچ جان گما بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

کدے اُڈ دیاں پنچھیاں نال محبت نہ لائیے
اکھیاں دی پہیڑی رہس تہ تہوکھا کھا بیٹھاں
ہُن پھاہی اندر پھس کے جان گُما بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

نورؔ لکھدا ہے روز نویں گل خیال پُرانے نال
اس عشق دی پٹی پڑھدیاں ہو گئے چالی سال
اَج دن تک کریں شمار میں لرزاں کھا بیٹھاں
دل بے قدراں نال لا کے تہوکھا کھا بیٹھاں

❁❁❁

نذرانہ عقیدت

رہوے نور اللہ و مسعودیؔ ، نسیمؔ ، ظفر خان
آکھدا ہے نور احمد ہر پہاڑی ہر جوان
حق، بلال ، رشید ،مقبول دا احسان ہے
شک انہاں دا جو کرے اوہ بڑا نادان ہے
ہے مجاہد مرزا، پنچھی پیارا حمید خان ہے
عالم شہید پہاڑیاں دا سباں تے احسان ہے
پہلی نیہہ پہاڑیاں دی پہین مٹھی زینت امان
ہے یقین ایمان ماہڑا ایہہ پہاڑیاں دے نشان
یار دی یاری دے قابل مرزاؔ صابرؔ و قمرؔ
ہک شجاعتؔ علی خان دچھنویؔ نال نذرؔ
سارے پہاڑی اماں جائے سب دا رتبہ اعلیٰ شان
دو قدم جس سنگ کیتا سر ماہڑے تے ہے احسان

میں ہاں خادم قوم دا پہاڑی ماہڑا دہین اپمان
معاف کرسن دوست ماہڑے جو خطا ہے اِس جہان
ناں دی تفصیل لمی کرنہ سکدا میں بیان
جس دودھ پیتا پہاڑی اماں دا اوہ پہاڑی ہے مہان
نوؔر توہڑیاں سنگیاں دا کے شمار ہے بچ جہان
پیش، کر پُہچے ترٹے سُخن اپنے دے نشان
سنگی ساتھی سارے میرے نالے ہین سپنے دے بند
پکا پہاڑی قول اپنے توں فیردا ہرگز نیہہ کنڈ
یارب ہے مکو شوق بہتیرا پر علموں عقلوں کم
کردے معاف خطائیاں ربّا دِل بچ ڈاہڈا ہے غم

❁❁❁

بچھوڑیا ظالماں

نہ چھوڑیا ظالماں دے بے دردی بالماں وے
آئی رُت بہاراں والی خوشبو پہری بہار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے
پیا بچھوڑا پیارے باہجوں اُٹھن کئی غبار
ربّا میں تھیں سہن نیہہ ہوندا گیا بچھوڑا مار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے
لمبے اُٹھن سینے اندر یاداں بے شمار
سڑ بل ہوگئی جندڑی ماہڑی جسراں ٹھیر انگار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے
ہر تصویر نشانی توہڑی جگر دتا ہے ساڑ
مار کٹاری نیناں والی لہو دتا ہے ساڑ
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

کیہڑے جرم دی یار میرے توں دِتی ایہہ سزا
ناگ عشق دا ہجر تیرے بچ ڈنگدا ہے کئی وار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

تُسیں نہ آئے میں آواں پر ٹھونڈاں کِسراں
دیس بدیس دی خبر نہ کوئی کُتھا ماہڑا یار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

وانگ شمع دے ایہہ بچھوڑا جند گیا ہے ساڑ
رات سہانی ٹہل گئی اجاں بھی انتظار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

کوئی قاصد خبرے آوے گل بچ باہواں ہار
نورؔ جد آوے دل دا جانی کِھل اُٹھن گلزار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

یاد کراں نِت کہلا ہو کے رُواں زارو زار
گِن گِن تارے رات گُزاراں ایسی کدوں بہار
بچھوڑیا ظالماں وے بے دردی بالماں وے

پہلیئے

توہڑے نیناں دا پیا چمکارا
تہ سُن ماہڑی گل پہلیئے
مِسری دیئے ڈلیئے نہ جاویں
تہ آ ذرا سنگ چلیئے

توہڑے نیناں دا پیا چمکارا

بنگاں چھنکاوندی تہ چوڑا کھنکاوندی
ہائے ہائے چمبے دیئے کلیئے
نہ جاویں نہ جا پہلیئے

توہڑے نیناں دا پیا چمکارا

چاہ توہڑے ملنے دا دِنے راتی ساڑ دا
دل دے تندور بچ دل پیا کاہڑدا
مِل جا ضرور معاف کردے قصور
چل گُرے دور چلیئے

توہڑے نیناں دا پیا چمکارا

چال مستانی لونگ مارے لِشکارا

چھلیّا نہ جاوے تیرے روپ دا نظارہ

موت بنا ماریا ہیی نوؔر بے چارہ

نہ اُٹھ اِتھوں نس چلیئے!

تو ہڑے نیناں دا پیا چمکارا

لاریاں پیار دیاں جند ماہڑی ساڑ سٹی

تیرے چھوٹھے لاریا نے راجھے والی ہیر لُٹی

پُٹھی کھل لُواہا کے منصور نے کی کٹھیا

دِتے قول تہ قرار توں ذرا نہ ٹہلیے

تو ہڑے نیناں دا پیا چمکارا

تُڑے لئی سوہنے میں جگ سارا سٹیا

پیار ولی اگ نے ایہہ نوؔر کہڑوں پٹیا

جتھے دردی نہ کوئی اُتھے کیوں کھلیئے

تہ اُٹھ اِتھوں نس چلیئے

تو ہڑے نیناں دا پیا چمکارا

❁❁❁

چار بیتا

اَج ظلم تُدھ کِتنے چائے
مارے ماہڑے اماں جائے
پہیناں رو رو کردیاں بین
دو جگ بچ ہوئی رسوائی
رب ڈاہڈے دی تہوائی

کڈھساں توہڑا ایہہ خمار
ایسی نسنے دی نہ وار
ٹونٹے کرساں کئی ہزار
فِر توں روسیں زارو زار
توہڑی شکل ہے ربّ گمائی
ربّ ڈاہڈے دے تُہائی

مانواں رو رو کردیاں بین

توہڑے سِر تے پوّے این[1]

تکو گولے لگدے رہین[1]: بمعنی: کریڑی، اُوہلے

کُتے کاگ تہ اِلاں کھین

ہوئی دُنیا اَج سودائی

رب ڈاہڈے دی تُہائی

جنہاں کہر کیتے اُجاڑ

اُنہاں رب دی پوے مار

اُنہاں کپ کپ لاو کاڑ

لاو اگ تہ سٹو ساڑ

ربّا سُن یتیماں دی تُہائی

ربّ ڈاہڈے دی تُہائی

ربّا خیر اُنہاں دی منگاں

پڑھ بسم اللہ اگے لنگاں

کیوں طوفاناں توں میں سنگاں

رت پیواں تہ ہتھ رنگاں

اَج شہادت اساں تھہائی
رب ڈاہڈے دی تُہائی

نوؔر قلم دا زور چلا
ربّ اگے ہتھ بدھا!
اُٹھ سرگی منگ دعا
اللہ کرسی معاف خطا
اگے پے گئے نی ہرجائی
ربّ ڈاہڈے دی تُہائی

نیہہ کرنا اعتبار

دِکھ نورؔ احمد ہمت نہ ہاریں میں جانا ہے اُس پار
چھوٹھ فریب مکاری کولو چنگا ہے وقت گزار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

سچ صفائی تہ پہلیائی بچ نفع بے شمار
رکھ ایمان مکمل رب تے نال خوشی دن چار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

تھوڑا کھاپر نیک کمائیو ں رہ ہمیش بیدار
ایہہ دُنیا چار تیہاڑے کھیڈن دے دن چار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

اکثر نِکے موٹے افسر رشوت لین ہزار
چور بزاری نال ملاوٹ ہر ہک دے اختیار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

روز حکومت حِکمت اندر کرے اعلان دو چار
نہ ڈِٹھا کوئی پھانسی چہڑدا کوئی پتھر کوئی پہاڑ
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

القصہ سب عرض جو کیتا سُن تو میرے یار
نوؔر اِتھے تو ں سچ نہ آکھیں ورنہ پیسی مار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

نیہہ کرنا اعتبار بیلیا نیہہ کرنا اعتبار
سُکھ دا سنگی ہر کوئی ہوندا دُکھ دا نیہہ کوئی
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

طمع لالچ چھوٹھ مکاری کر دے روز پیار
دل دے کھوٹے عقلوں موٹے قسماں کھان ہزار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

بے زبانی بدکلامی روز دا ہے کاروبار
ہک روپیہ مُک چُکا کے کردے پنج شمار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

سیاست نال منسٹر کھاندے دِکھن چوکیدار
چمچے چور اُچکے سارے سبّھاں کرو شمار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

رشوت خور نِکمے بابو تہ بُہتے چُغل خور
نِکا ملازم کہٹ کمائی تہ قرضہ بے شمار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار
کم تنخواہ تہ لماں ٹبر کردے فوج تیار
حرام کمائی نسل بدھائی اپنے ایہہ سرکار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار
کر سمجھوتہ نال غماں دے تو بندے بیکار
بے کاری بیماری سبّھاں کردی خجل خوار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار
جلدی نس جُل دور اِتھوں نہ بیلی نہ یار
اپنی اپنی کرن ہمیشہ پل دا نیہہ اعتبار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار
نہ اُلفت نہ مہر مُحبت اَج دے اس سنسار
جینا ہوگیا مشکل یارو پھسے ادھ بِشکار
بیلیا نیہہ کرنا اعتبار

حال دلداری دا

میں حال دساں دِلداری دا
اَج کل دی رشتہ دار دا
ہے ساڑا عمری ساری دا
ایہہ دِسدا ہک وی کاری دا
میں حال دساں دلداری دا

ایہہ حال ڈِٹھا پرائیاں دا
ایہہ سکیاں اماں جائیاں دا
ایہہ حال ہے لگیاں لائیاں دا
دُکھ ڈاہڈا اس لاری دا
میں حال دساں دلداری دا

کئی یار ڈِٹھے غم خوار ڈِٹھے
کجھ رار ڈِٹھے کُجھ پار ڈِٹھے

کُجھ نِکے برخودار ڈِٹھے
پر نفع نہ ڈِٹھا یاری دا

میں حال دساں دلداری دا

ہک خواب چُرو کی ڈِٹھی سی
تعبیر بھی اِس دی مِٹھی سی
پر قسمت پُٹھ سپٹھی سی
نورؔ احمد حکیم بیماری دا

میں حال دساں دلداری دا

❁❁❁

عشق

بچ حیاتی عشق مِٹھا جس کیتا نہ ہک واری
کھٹیا کی اُس اس جگ اندر اُس وی بازی ہاری
عشق حقیقی عشق مجازی فرق انہاں بچ بہتا
رمز حقیقی کوئی ہک جانن باقی سب ہے تہوکھا
راتی سُے نہ سکن عاشق لمب اُٹھن بچ سینے
دِن تہ رات برابر دسن ہر پل سال مہینے
بن محبوب دے جینا مشکل تڑفن وانگ مچھی دے
نہ کوئی محرم نہ کوئی دردی رُواں وانگ سسی دے
جد ملے محبوب پیارا مکُن درد غماں دے
صد ہزار لکھاں خوشیاں نیناں بچ سماندے
بعد مولیٰ دے عشق نبیؐ دا پھلدا دوئے جہانے
جس بوٹی سچے عشق دی چکھی اوہ جگ بچ موجاں مارے
دس ہاں نورؔ اَج توں کی کھٹیا سب تیریاں تقصیراں
گل بچ کفنی تن اُتے لیراں پھر دے وانگ فقیراں

❁❁❁

میلے

جیندا رہویں توں پہاڑیا سجناں
نی لگدے رہون توہڑے میلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے
اُچیاں پہاڑاں تہ ٹہوک بسیرے
توں سُتیا پہاڑیا جاگ سویلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے
جنگل میدان جاگیراں توہڑیاں
پر تو نیہہ کردا حیلے
نی لگدے رہون توہڑیاں میلے
منزل دور اُنہاں تھیں ہووئے
جیہڑے ہمیش اُٹھن کویلے
نی لگدے رہنو تُڑے میلے
بچ پہاڑاں توہڑا بسیرا
تو پیا سجنا موجاں مارے
نی لگدے رہون توہڑے میلے

رب سوہنے دیاں رکھ اُمیداں
اُٹھ دعا منگ سرگی ویلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے
سوہنے گبرو مست اَلبیلے
چھوکاں دیندے تہ مَلدے بیلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے
چھنڈا چاہڑیں قوم اپنی دا
باقی چھوڑ دے سب چمیلے
نی لگدے رہون تُڑے میلے
چل چلیئے سائیں دے میلے
کرسی مولیٰ آپ وسیلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے
واہ نورؔ توں سُتا بے خبرا
حال، کچر ہک کھاسیں ٹھیلے
نی لگدے رہون توہڑے میلے

❀❀❀

نیہہ بولدا

سڑے دے نصیباں کو زمانہ پیا رولدا
اَن مگ ٹھوٹھا پہیڑا موہنوں بھی نیہہ بولدا

ہائے وے خدایا اُس کہڑی اگ پئی
کانی تہ نکتھری ایہہ سس گل پئی
تیہاڑی دا حساب راتی مناں تولدی
گپھے سوا سیر دے سوہرا بھی بولدا
اَن مگ ٹھوٹھا پہیڑا موہنوں بھی نیہہ بولدا

چوڑی والی بانہہ ماہڑی سُک سُک گئی
گلاں سُن سُن ماہڑی جنداَک گئی
بُرا ویلا اوہ سی جدوں پھاہی لگ پئی
چوہلے پوؤ دین والیو پانی پوئے کھولدا
اَن مگ ٹھوٹھا پہیڑا موہنوں بھی نیہہ بولدا

کہیڑا ویلا ہوسی جدوں جِند مُکسی
ڈُہل ڈُہل اکھیاں دا پانی مُکسی
اِس گُروہدے والے کہرا بچوں جان مُکسی
اَج سُن خدایا ماہڑا دِل بولدا
اَن مگ ٹھوٹھا پہیڑا موہنوں بھی نیہہ بولدا

جدوں نویں میں بیاہی ساں اوہ گل مُک گئی
اہجے پہیڑے لڑلگیاں ایہہ جِند سُک گئی
ڈاہڈا چاہ سی جوانی دا ہُن پُہکھ چُک گئی
نورؔ دِلاں والے پہیت ہیں مُچ کیئاں کھولدا
اَن مگ ٹھوٹھا پہیڑا موہنوں بھی نیہہ بولدا

بازی ہار گئی

دن راتی اوہ بھی سڑدی ہے　　مُڑ خاکو دے نال رلدی ہے
سُولی تے مُکو اوہ چاہڑ گئی　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

پیار کدے نیہہ مردا زندہ ہے　　جو سچا ہے پائیندہ ہے
اس اگے دنیا ہار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

ہیرے دی قدر صرافاں کو　　پتھر کی جانن تاپاں کو!
دِن پر کھیوں ٹھوکر مار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

دنیا دی ریت پرانی ہے　　ایہہ خلقت آنی جانی ہے
کُجھ تھوڑا اُوہ وقت گزار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

اِتھے چار دِناں دا میلہ ہے　　نِت روز اِک نواں جھمیلہ ہے

جگ بیتی جو اوہ بِسار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی ۞

بِن پرکھیوں یار بناویں نہ　　بے قدر تھیں قدر جماویں نہ

جو بیت گئی بیکار گئی!　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

مطلب دی دنیا ساری ہے　　سر پنڈ گُناہ دی پہاری ہے

اَج اوہ کیوں مکو بِسار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

نورؔ پیار دی بازی جِت گیا　　اوہ چھوٹھا ظلم مِٹ گیا

کوڑی ایہہ دنیا مار گئی　　مکو وانگ پتنگیاں اُوہ ساڑ گئی

اوہ پیار دی بازی ہار گئی

چار بیتا

لِکھ لِکھ تھکے قوم دے رہبر
مرکز سرکار اجکل اجکل
پروگرام نیہہ ہوندا دوں تو ٹہائی، رب ڈاہڈے دی ٹہائی

جے غیرت کرن پہاڑی
بہترن ایہہ مکان تہاڑی
ہین ڈاہڈے ایہہ کھلاڑی، پر گتکے دی گت پُہلائی، رب ڈاہڈ دی ٹہائی

نیہہ ویلا ایہہ ہُن بہنے دا
نہ چھڑ کاں گلاں سُننے دا
بس بن جُلو سپاہی ہک کھٹی ہتھ آئی، رب ڈاہڈے دے ٹہائی

میں پہاڑی کوہستانی ہاں
غیرت دا مُچ میں حامی ہاں
میں راجہ کھکھا بمبا ہاں
میں مغل پٹھان پوٹھہاری ہاں
عقاب ہاں عباسی ہاں ہِند قوم دے ناں کروائی، رب ڈاہڈے دی ٹہائی

کون جانے

بے قدر محبتاں کے جانن
مزا پیار دا جا پروانے کو پُچھ
اگ عشق دی بچ سڑ کے خاب ہوندا
ایہہ مزا جا کِسے دیوانے کو پُچھ

جنہاں لا کے توڑ نہ لاسکیاں
اوہ پیار دی رمزاں کی جانن
عاشق رُلدے سڑدے بچ گلیاں
صلہ وفا دا جا زمانے کی پُچھ

اَجاں یاداں اوہ پیار دیاں نیہہ پُہلیاں
تُسیں لنگھ سمندروں پار ہوگئے
اُنہاں تھانواں دے ناونشان مِٹ گئے
ایہہ قصہ جا ماہڑے فسانے کی پُچھ

وفا بھی نہ کیتی خفا ہوگئے اوہ
جفا جے میں کردا ہوا ہوگئے اوہ
نویں رنگ بدلے زمانے پلک بچ
لہو رنگ بدلے سِیانے کی پُچھ
زخم اپنے دِسے میں اتھروں بگائے
خطا فِر نہ دَسی ایہہ اِنہاں کی پُچھ
سِتم تے سِتم گر زمانے نے دِتے
مٹے اوہ نِشان ویرانے کی پُچھ
عرض بس خدایا ہے اِتنی ذرا سی
لگے تیر کِتنے نشانے کی پُچھ
انہاں دا اوہ غم جس جگر ساڑ سٹیا
کدوں یار مِلسن بیگانے کی پُچھ
سنبھل نورؔ کیوں لڑکھڑیندے ہیں توں
کُفر میں نیہہ کیتا میخانے کی پُچھ

حُسن

اے پیکرِ جمال تیرا حُسن بے مِثال
تکو رب نے بنایا بڑے ذوق شوق نال

تیری چال تہ دیوانے تیرے حال تہ دیوانے
ست اکھیاں شرابی پہرے مے دے پیالے
رکھیں سب توں سمہال میرے دِل دے خیال

اے پیکرِ جمال تیرا حُسن بے مِثال

سب صِفتاں خدا دیاں کرسکاں نہ بیان
تکو دِکھ دِکھ لوک سارے ہوگئے حیران
مِٹی وِچوں کئی رنگ پہر دِتے بے مِثال

اے پیکرِ جمال تیرا حُسن بے مِثال

تیرا روپ رنگ چھلکے ہوا واں دے نال
تیرے نیناں وچوں چمکن موتیاں دے وال
سوہنی مستی پہری چال دِکھ ہویا بُرا حال

اے پیکرِ جمال تیرا حُسن بے مِثال

ہر صفت خدا دی نوؔر کر تُوں بیان

جیا جبون ساری تے رکھ رب دا اِحسان

ذرّے ذرّے بچ لکھاں جیئی مثال

اے پیکر جمال تیرا حُسن بے مثال

تکو رب نے بنایا بڑے زوق و شوق نال

کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

لوکی دیندے فِر تُہائی ، پہاڑی قوم ہے کِتھوں آئی
ایہہ ہے پھیلی دی ہرجائی ، گل سچی میں سُنائی
کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

پہاڑی قوم جے ہو جائے کہٹھی ، چھوڑن پڑھنا اُلٹی پٹی
سوٹیاں فیرن اَٹو پٹی ، کہنن اگلی پچھلی چِٹی
نوؔر دل دی گل سُنائی
کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

پہاڑی بولی ہے بلوان ، بولدے سِکھ تہ مسلمان
ہندو اِسدیاں قسماں کھان جانے سارا ہندوستان
دواں جنیاں بچ لڑائی
کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

سارے دِکھو اِسدی شان ایہہ جمہوریت دا نِشان
ہندو سِکھ بون پٹھان وِرثے وچ ہے اسدے آئی

رب ڈاہڈے دی تُہائی
کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

پہاڑی بولدیاں نہ شرماؤ اسدے گیت خوشی نال گاؤ
پچھلے قصے نہ سُناؤ ، رل مِل اگے ہور چلاؤ

اساں نعمت رب دی تھہائی
کہٹھے ہو جُلو ہر جائی

چاربیتا

رب ڈاہڈے دی تُہائی میں اپنی خیر منائی
ہٹی والیا توں قسم چائی ، اَج ڈاہڈی ہے مہنگائی
جنہاں اپنی قسمت لائی لوک ہوئے سودائی
میں اپنی خیر منائی
رب ڈاہڈے دی تُہائی

گڈی والیاں لُٹ مچائی ،موڑ کے دیندے نیہہ ہک پائی
پہاڑا الیندے بَدھ بَدھ سارے آکھن دِکھدا رب
نہ کوئی پُچھ تہ نہ پُچھائی ، رب ڈاہڈے دی تُہائی
میں اپنی خیر منائی
رب ڈاہڈے دی تُہائی

پھرناں بچ فِرن سپاہی اندروں خاکی وردی پائی
بکل بچ کانگڑی دبائی ، رشوت چاہ کہنن ہر جائی
ٹانگے ریڑے شہروں باہر ٹیکسی والیاں چایا قہر
میٹر دسدے پچھلے پہر نہ کوئی اپنا تہ نہ غیر

دُکھی ہوگیاں ہرجائی ، رب داہڈے دی تُہائی

میں اپنی خیر منائی

رب ڈاہڈے دی تُہائی

پہاڑی بانکیاں دی ایہہ شان لُنگی کلاہ طرا اسمانی

غیرت وِرثے بچ ہے آئی ، پینٹاں ساری گل گمائی

دُکھی ہوگیا ہر جائی رب ڈاہڈے دی تُہائی

میں اپنی خیر منائی

رب ڈاہڈے دی تُہائی

چار بیتا

کنڈیکٹر تہ ڈرائیور دِکھو ، پہاڑا لیندیاں تیور دِکھو
منگو باقی تہ فیر دے کنڈ ، کُتیاں وانگو دسدے دند
بنسی کے اِنساناں دا، یارو باہ پیا شیطاناں نال

کُھلی دِکھو حرام کمائی موجاں کردے تُھوبی نائی
کسر نیہہ چھوڑ دا کوئی قصائی ، لُٹ سبھاں نے مچائی
بنسی کے انساناں دا یارو باہ پیا شیطاناں نال

اِتھے پَہٹھ ہے کشمیری آکھن چیز بڑی اکسیری
دِکھو آلو تہ کرم ، بیگن لگدے ببل گم!
ساری گل اِندی تعمیری ہے پر بڑی بے پیری ہے
ضمیر دا سودا ہٹیاں اُتا بہہ کا کردا ہر اِنسان
بنسی کے اِنساناں دا، یارو باہ پیا شیطاناں نال

ہَوس لالچ بے ایمانی تے زور، مطلب نہ ہووے تہ پاندے شور
چھوٹھیاں قسماں دا پکا رواج ، گئی غلامی آیا خاندانی راج
گل جیہڑے ٹٹو پیڑ دے سن اَج اُڈدے فرن ہواواں نال
بنسی کے انساناں دا یارو باہ پیا شیطاناں نال!

پکھّیاں

دِکھ دِکھ کے چبارے توں میں کِنی تھکیاں
اَج آوے میرا ماہی تہ میں چھولا پکھیاں

بیلے بیلے ٹُراں میں دوپٹہ رولدی
نالے کوک دی کوئل وانگوں پر تولدی
ہاسے ہَسے طعنے مہنے دین سکھیاں

اَج آوے میرا ماہی تہ میں چھولاں پکھیاں
دِکھ دِکھ کے چبارے توں میں کِنی تھکیاں

سوہنے چن پردیسا توں گئیں دور نی
امب پک گئے تہ نالے سُک گئے بورنی
اساں یارو تیرے مِلن دیاں آساں رکھیاں

اَج آوے میرا ماہی تہ میں چھولاں پکھیاں
دِکھ دِکھ کے چبارے توں میں کِنی تھکیاں

کدے اُٹھ بُہواں کدے رُواں کھل کے
ساڑا یار دا دُکھادے نالے رُواں کھل کے
پہانا تُہویں والا کرکے میں پونجاں اکھیاں

اَج آوے میرا ماہی تہ میں چھولاں پکھیاں
دِکھ دِکھ کے چبارے توں میں کِنی تھکیاں

نورؔ عشق والا روگ ڈاہڈا من ساڑدا
تن عشق والا مِٹی بچ لہُو کاہڑ دا
راتاں لمیاں ہوئیاں میں ٹُر ٹُر تھکیاں

اَج آوے میرا ماہی تہ میں چھولا ں پکھیاں
دِکھ دِکھ کے چبارے توں میں کِنی تھکیاں

وقت

وقت دے ہین رنگ ہزاراں کُجھ کالے کُجھ نیلے
اوہکھے ویلے ساتھ تروڑن پُہلن قوم قبیلے

وقت ہساوے وقت رُلاوے وقت دوڑاوے کہوڑے
وقت مِلاوے یار پہراواں باوے وقت بچھوڑے

سو سو کھیڈاں وقت کھیڈاوے شکلاں کئی دسالے
کُجھاں گلیاں یار اوہ لاوے کُجھاں تختاں بہالے

اَدھیاں نال یارانہ اُسدا اَدھیاں دِکھ نہ سکے
دہشت خوف اُسدے تھیں اَدھے رورو پھاڑن جکے

اَدھیاں سُچیاں سیجاں اُتے ٹھاپی دے سوائے
اَدھیاں پُہکھ تریہہ دے مارے ساری رات جگائے

اَدھے پُہکھے رہن ہمیشہ جے سو کرن مزوری
اَدھے بن مزوریاں کھاون گدیاں اُتے چوری

اَدھیاں تھیں ایہہ وقت شہزادہ کھسے سجناں یاراں

اَدھے سجناں والیاں دسے عمر تمام بہاراں

نہ ایہہ دوست نہ ایہہ دشمن تہ نہ کوئی چیز نیاری

نہ اِس نفرت مول کسے دی تہ نہ اِس رشتہ داری

نہ محتاج محکوم دا تہ نہ مظلوم نہ ظالم

ایہہ پُر پیچ ، اسدے پچ پھسیا ازلو سارا عالم

تُہائی

طمع لالچ دا پیار ، ہے اِس ملک بچ واگزار
چور چوراں دے رشتہ دار نہ کر کِسے تے اعتبار
ہے لُٹ سباں نے مچائی رب ڈاہڈے دی تُہائی

پہاڑی لگ گئے رارو پار نہ کوئی بیلی نہ کوئی یار
ڈاہڈا ملنے دا خمار، جے رب چاہے اوہ غفار
تریڈیاں بچ زیارت آئی رب ڈاہڈے دی تُہائی

پہاڑی جے کرن اتفاق ، اللہ مدد کرسی آپ
غازی بن کے لاویں چھاپ تُہماں باہ تہ چاہڑیں تاپ
گاٹے پَہن کرن تباہی رب ڈاہڈے دی تُہائی

دشمن ڈاہڈا ہے مکار، خالی ہتھ نیہہ چلدا وار
لک بنّھ کے ہو تیار تہکے مار کے کڈھیں باہر
لُٹ اِنہاں کیوں مچائی رب داہڈے دی تُہائی

❁❁❁

پُوسّتی

سوہنا ماہڑا ماہی بڑا ہی مغرور ہے
متھیوں کہروٹھ نیہہ کڈھدا نِت رہندا دوروں دور ہے

روز لڑائیاں چھگڑے جس عمر چھوڑی ہے رُوہڑ
لِکھیا لیکھ ازل دا پر مول نیہہ جُڑیا جوڑ

لکھ خوشامداں روز کراں پر مول نہ کرے تیہان
پہیڑی طراں کہر و کدا نالے گندی کرے زبان

سِدا پُٹھا کھاکے لیندا روز ڈکار
میں سڑ دی بلدی رات دِن اِس کو رب دی پوے مار

گنجیاں کانیاں لُولیاں سب بَسن خوشیاں نال
ہک ماہڑی اِسدی نیہہ بن دی کے دساں پچھلا حال

کال کلوٹا پھندڑا تہ زرانیہہ کردا کار
چھوٹے نالوں شونکدا نِت رہندا ہے بیزار

اجیا پہیڑا پوستی مڑ سٹیا ماہڑے سِر
سِدے سادھے ماپے ماہڑے جنہاں بوہا ڈِٹھا نہ کہر

بن کے ماہڑا مہنہ سر اکھیاں دندی دِتیاں روہڑ
لِکھیا لیکھ نصیب دا تہ گلے پے گیا کوڑ!

نورؔ اج زمانہ بدل گیا ہے توں اپنی گت بدلا
قدم نال قدم ملا کے ٹرتوں پچھاں مڑ کے نہ جا

ہاڑے

اندر جانواں باہر جانواں یاداں توہڑیاں ساڑ گئیاں
جس جائی کھیڈے ہسدے ساں اوہ تھائیاں مکو مار گئیاں
کیوں چلا گئیں کتھا چلا گئیں، ماہڑے سوہنیاں سجناں ہانیاں وے
دِکھ راہواں اکھیاں پک گئیاں ہُن زخماں اساں نِت کھانیاں وے
جے تُساں نے ایہہ دُکھ دینا سی کیہڑے وقت دا بدلہ لینا سی
مکو ماہڑی خطا ہی دس چھوڑ دے فِر دیندے زخماں پہاریاں وے
میں سینے دے نال لا رکھساں جیہڑے تحفے نشانیاں چھوڑ گئے اوہ
بند بند پیا روز ترسدا ہے کیہاں پُھل گئے تُسیں اوہ کہانیاں وے
اوہ وعدے قسماں کوڑیاں ہین نویں رنگ رلیاں بچ ڈُب گئے اوہ
تُساں واسطے رب رسولؐ دا ہے لُٹے دِل اُتا ملماں لانیاں وے
نورؔ منگدا روز دُعا رب تھیں کدے بچھڑے یار مِلا دیوے
کھا ترس تہ دے دیدار ہِکدن کئی دن گزرے راتاں کالیاں وے
وقت قیمتیں جان کے رکھا قائم پنج وقت نماز گنوانا ہیں
نورؔ عملاں باجھ نہ ہون میلے در غیرے تے ٹھوکراں کھانائیں

☆☆

سوچ

رکھ سوچ تہ فکر دے نال دکھیں بند کلیں کو توڑ کے نسیے نہ
کھا زخماں پر دِل اُتے رکھ قابو بہیت عشق دا کِسے کو دسیئے نہ
کلی بند ہوئے بچ پنکھڑی دے نوہاں نال چیر کے ہسیریئے نہ
کھلے پُھل کو دِکھدا ہر کوئی بچ خوشی دے توڑ کے نسیئے نہ
غیر تمنداں دا کم نیہہ پچھا ہٹنا دیکے قول قرار فِر کھسیئے نہ
جینا پوے بچ طلاطماں دشمناں دے آون لکھاں طوفان پر نسیئے نہ
ڈنگ مار کے موزی نس جاندا تہو کھے نال کسے کو ڈھیسیئے نہ
غیر تمنداں دا کم نیہہ کنڈ کرنی قول اپنے توں کدے بھی ہٹیئے نہ
مرد دا کم ہے بُہت سوہنا خاطر اپنی آن دی جان دینی
بولی طعنے اِک غیر دی توں چنگا جانیں گولی ہووے بندوق یا زہر دینی
آون لکھاں طوفان ہنیریاں نی طعنے بولی کو سُن کے ہسیئے نہ
سنگ یاراں دا چھوڑیں نہ نورؔ احمد پر اندر زمین دے تہیسیئے نہ

گیت

قدر شِناش بُزرگاں کولوں لبھے گل پرانی
پرمہتے دے نال گیتا نیہہ جُڑدا کہہ گے لوک تمامی ۔
توڑ نہ چڑھدی دِکھی یارو بے قدراں دی یاری
کئی عذاب دُکھاں توں ڈاہڈے پر دُکھ ڈاہڈی بیماری
کیہڑی ڈالی جیہڑی چھنگو نیہہ چھولی ہر پتہ ہرجائی
آس اُمید بھی در تیرے ہے ربّا لاج بچائیں
کئی ہزار گناہ دا بیڑا اپنے سر چا مُڑیا
دوجی پوہڑی اوکھی منزل ہائے نصیبا سڑیا
شام پئی در تیرے اُتے رُو رُو عرض گزاراں
خوف ہے سخت عذاب تیرے دا کھلا ٹہائیں ماراں
۔ نور تُدھ بچ حیاتی نہ کیتا کم چنگا ہک واری
غفلت اندر رہیں ہمیشہ بخشے اوہ رب باری
اندر وقت عبادت ہوندی جے کرے قبول غفاری
جہڑے اُٹھ کویلے پڑھدے مت ماری جاندی

ہجر

دور چلے گئے دِل دے جانی لمی پئی جُدائی
رب جانے ہُن ملنا مشکل روز قیامت تائیں

یار دی خاطر ساریاں خوشیاں کرساں میں قربان
تپر سینے اُتے کھانے پہانویں مِلن ہور سزائیں

کون آکھے ہُن اکھیاں نوں بس کرو نہ گِر یہ زاری
جدّوں ملے گا یار پیارا کوئی ارمان فِر نائیں

فرصت نال بنایا رب نے کِسے طاقت نائیں
کیہڑے سانچے ٹہالیا اُسنے صِفتاں دا سائیں

رات غماں دی پیارے باہجوں گُزرے سو برساندی
جیونکر طلب زیادہ ہووے ٹہونڈ دیاں لھبدا نائیں

گزر گئی شبِ قدر خوشی دی بالی اگ جُدائیاں
کِتنے لوک جُدائی کولوں دیندے گئے ٹُہائیں

یا رب دُکھ محبوب اساں کوسین نہ دیندا راتیں
اُٹھن شعلے درد غماں دے رو روماراں ٹہائیں

نہ دیوے رب دوئے جہانیں دُکھ عذاب تُسائیں
پہانویں اِستوں ہور زیادہ مِلن عذاب اسائیں

طوق گُناہ دا اِتنا پہارا بنسی کے اوہ یار
نورؔ تُساں اوہ سینے لاسی ہادیؐ پُل صراطئیں

جوان

ہتھ بچ تلوار لیکے اُٹھ پہاڑی جوان
لج اپنی قوم دی تو رکھ لے ہُن بچ میدان
اَزمائش دی کہڑی ہے موت نوں رکھ سامنے
غازیا ایہہ پل سُہانے مُڑ کے فِر نیہہ آؤنے
تو اپنے قوم دا ہیں بازوِ شمشیر زن
لاج اپنی رکھ لے تو بھی ہیں شیر اَفگن
کُوہِ ہند صحرا دے بچ جد ہو چلیں تو صف شِکن
خاک ہوگیسن ارادے موزیاں دے سب مکر و پھند
کھس لے توں غاصباں توں اپنا حقِ سروری
بچ بن کے تُرٹ پے جے چاہندا ہیں عزت بڑی
دل تیرے دی آرزو ہے جِتاں میں بازوِ جنگ
کھیڈ نہ سمجھ ایہہ موزی اسیں ہاں تیرو تفنگ

قبضہ جبر کتیا توں ماہڑی جا گیر تے
کھل اُتاراں گامیں ہک دِن اَجاں شاکر ہاں تقدیر تے

ہے پہاڑیاں دے غضب تہ دوستی تھیں بے خبر
دو مُہنیں سپ ماہلیا دے اِندرلے سارے رہبر

بیت

بعد مُدتاں مِلی سی آزادی پتہ نیہہ سی پھیڑی تقدیر دا جی
اَدھے رار رہساں اَدھے پار رہساں حال دِکھ لو اَج پہاڑی ویر دا جی
ایہہ حال ہے بچ کرناہ دے جی کئیں سڑیے کر گئے دوریاں نال
کوٹھے کہر مکان دیوار اَدھے بسدے ہین سارے مجبوریاں نال
قصہ سُن یا جوج ماجوج والا اَج دِکھی تصویر کشمیر اندر
کرناہ کیرن بھمبر گلی تِکر بسدے ہین سارے اس لکیر اندر
بچ پہان دے جدوں جُدا ہوئیاں سڑ گئے نصیب اُس وقت سارے
نتی چھن دا فِر کے حال دساں جس گبر و تہ کئی جوان مارے
سوہنا شہر بزار ٹیٹوال والا نیہہ لبھدا اس جہان اندر
کئی شہر بزار ہزار دِکھے نیہہ دکھی تصویر ہندوستان اَندر
کرناہ تصویر کشمیر دی سی اَج رافاں دے بچ شمار ہوندا
کِشن گنگا دے کنڈے بیٹھ یارو قسمت اپنی تے ہر انسان روندا
شمس بری دی کندھ اَسمان چومے قاضی ناگ جیوں کالا ناگ یارو
کالا پانی سمجھو کرناہ سارا غماں دُکھاں دے نال ہے میل یارو

جنہاں کندھ چاہڑی توہڑے کہر اندر اُنہاں موزیاں توں لے حساب اپنا

پہاڑ بن کے اُٹھ نال سنگیاں دے چھنڈا چا تہ دس شباب اپنا

نورؔ رکھ اُمید خدا اُتے بیڑا تارسی رب کمال سائیں

جیہڑے تکیہ رب دا پکڑ بیٹھے اُنہاں غم کی کسے زوال سائیں

حال دِلدے لکھے توں نورؔ اجکل وقت ہک تہ پنج نال لا زہرو

پھکن چڑھیا فروری ہوئی اٹھاراں پنج اٹھاسی دے بنسی کو ہیرو

ربّا جُرت تہ ہمت دی پہکھ منگاں جگر پُہن کے ساڑ کباب کیتا

پہاڑی ویراں کو دیوں پیغام نورؔ کفن اپنا خود تیار کیتا

نذرانہ عقیدت

(نوراللہ قریشی تہ نذیر احمد مسعودی)

سن چورتھر سرینگر بچ تُدھ قوم دی پکڑی باگ
ہکوئی نعرہ لایا جد تُدھ سب پہاڑی گئے جاگ
رل مِل سہیڑاں نال خوشی دے کیتی ایہہ سبیل
اج عظمت عزت اسدی خاطر سرتے دِکھو تاج
نال خوشی دے۔اس مجاہد کیتی ایہہ عرض قبول
ساریاں خوشیاں کر قربان کیتا نہ ذرا ملول
سن پچاسی لال چوک اندر آگئے سارے لوک
دید تیری دی خاطر ہیسی ہر دل اندر شوق
نال دلیلاں اپنیاں جد توں کیتے سب حیران
سن چھیاسی اندر ہویا بورڈ دا فِر اعلان
پیش نہ چلی کِسے دشمن دی سب ہوئے حیران

سُن کے نعرۂ فتح تیری دا ہوگئے پشیمان

ماہڑے خاباں دی تعبیر توں کرنی آسی پوری

دیسو اُٹھ بدیس چلا گئیں سمجھی نہ مجبوری

نال تیرے جد سنگ میں کیتا تُرٹی اَدھ بشکاروں ڈور

قسمت تے کے زور کسے دا پُھل سُک گئے اُڈ گئے پھور

رہ گئے کم ادھورے سارے تہ رہ گیاں یاداں باقی

خالی سب میخانے ہوگئے دور چلے گئے ساقی

ماضی اساں دا زخماں پھریا پھاگ اَجاں نیہہ کُھلے

اللہ اللہ اِس قوم دے موتی گلیاں اندر رُلے

یارب پہاڑی قوم دے رہبر رہسن سلامت سارے

سایہ اساں دے سر تے رکھیں جد تک دینہہ چن تارے

پُھلدا رہوے ایہہ باغ پہاڑی خوشبو پھری بہار

خوشیاں عیشاں موجاں مارن میرے سارے یار

لکھ شُکرانہ پڑھ نورؔ احمد رہویں سب دے نال

کئی مُراداں پوریاں کرے قوم اپنی دے نال

کالیاں راتاں

ایہہ راتاں ہجر دیاں نیہہ ہوندیاں پوریاں
پک گئیاں اکھیاں نی دِکھ راہواں توہڑیاں
کدوں مُکسن غماں والے دور سوہنیے
مُکو کیتا تُدھ ڈاہڈا مجبور سوہنیے

تیری چھانجراں دی چھن چھن سینے لگدی
ٹُریں ہرنی دی چال جیویں راوی بگدی
سوہنی نظراں دے تیر توں نہ مار سوہنیے
مُکو کیتا تُدھ ڈاہڈا مجبور سوہنیے

دل عاشقاں دا ہوندا بڑا نازک جیا پُھل
چکّا سکدا نیہہ کوئی زلفاں کالیاں دا مُل
نہ کر روپ تے توں اِتنا غرور سوہنیے
مُکو کیتا تو ڈاہڈا مجبور سوہنیے

پیغام

جواناں دیس دیا سِپاہیا دیس دیا
تُدھ راکھی اِسدی کرنی ہے جنگ حق دی لڑنی ہے
فِر موتیاں چھولی پَہرنی ہے
جواناں دیس دیا سپاہیا دیس دیا

توہڑی مست ہوا ماہڑی زندگی
توہڑی خدمت ماہڑی بندگی
توہڑی مِٹی ماہڑا سونا ہے
جواناں دیس دیا سپاہیا دیس دیا

ماہڑے وطن دے مِٹھے پانیے
سب پین اپنی جانے!
توں تہ تن من جان لُٹا
جواناں دیس دیا سپاہیا دیس دیا

اس وطن دے اسیں رکھوالے ہاں

آن اِسدی دے متوالے ہاں

بس عزت عظمت اِسدی تو نور سب دامان بدھا

جواناں دیس دیا سپاہیا دیس دیا

اسیں مالک اس جاگیر دے ہاں

اَساں فخر ہے کہ اسیں کشمیر دے ہاں

اَسیں لعلاں نال تُلدے ہاں

جواناں دیس دیا آ سپاہیا دیس دیا

نسوار

نسوار پہیڑی دنداں دی خوراک
ڈبی پہر کہنن ہک وار
ایندی تھکنے دی نیہہ وار
چوہنڈی پہر بہندے ہکواری
دند ہو گیندے سرکاری
تھکاں نال پلستر کردے
کندھاں بوہویاں لاندے چھاپ
پہیڑی دنداں دی خوراک
چوہنڈی پہر بہندے ہکواری
دند ہو گیندے سرکاری
جے اُوہ مُہنہ نہ رکھن بند
ہوندی جرگے اندر گند
تہ نیہہ کردا کوئی پسند

مُہنہ بن گیندا ہک ٹہاری
دند ہو گیندے سرکاری

رکھن آپا بچ ملاپ
ٹہونڈن اصلی نقلی چھاپ
جے نہ تھہاوے چڑھدا تاپ
یارو مُچ مندی بیماری
دند ہو گیندے سرکاری

سوہنے موتیاں جئے دند
چٹیاں کردے سب پسند
دِکھ روندے سب نسواری
یارو مُچ مندی بیماری
دند ہو گیندے سرکاری

آکھن سب شیطانی کار
ڈبی پَہن کرو دو پھاڑ
گلاں کردے سب نسواری
مُہنہ بن گیندا ہک ٹہاری
دند ہو گیندے سرکاری

چن

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں مِٹھیاں
آپ بھی نہ آئیں کدے باہیاں بھی نہ چِٹھیاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدے بتاسے
ٹہونڈ ٹہونڈ تھکیاں توں گئیں کہڑے پاسے

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چنا توہڑی ہٹی اُتا بِکدا رومال
بُت ماہڑا اتھے روح فِرے توہڑے نال

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدا ہار اُو
بہکاں دا تُدھ وعدہ کیتا چلا گئیں پار اُو

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدے بادام اُو
لوک پہیڑے طعنے مارن کرن بدنام اُو

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں نڑیاں
ایہہ افسوس رہیا تیرے نال لڑیاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چنا توہڑی ہٹی اُتا بِکدا ہے فیتہ
نِکی ہوندی چھوڑ گئیں مندا تُدھ کیتا

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چنا توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں لاچیاں
آکھ آکھ کا تھکیاں ہُن چھوڑ دے چلاکیاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چنا توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں گنڈیاں
چن آیا نظری مِٹھیاں اَساں بنڈیاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں بنگاں
ماہی پردیسا میں خیر توہڑی منگاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بِکدیاں سوئیاں
دِکھ دِکھ راہ توہڑی جیندی ہاں نہ نہ موئیاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدے نی شال او
جے توں جُلیں نوکری تہ میں بھی جُلساں نال او

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں میخاں
کہیڑا ویلا ہوسی جدوں مُڑ تکو ویکھاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں گانیاں
دِکھ دِکھ روندیاں میں توہڑی نشانیاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بِکدیاں چٹائیاں
ہکی پاسے طعنے دُوا توہڑیاں جُدائیاں

پردیسا چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں آریاں
غماں نال سُک گئیاں دُکھاں توہڑیاں ماریاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑی ہٹی اُتا بکدیاں پہاریاں
گِلے چھوڑ آ گلاں کراں دِلادیاں ساریاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

چناں توہڑے واسطے میں چوریاں کُٹیاں
پُہل چُک معاف کریں تہ بہلا آویں چھُٹیاں

پردیساں چناں وے رب میلے
آمِل جانیاں وے رب میلے

❁❁❁

شاہین

پہاڑی سوہنی ہے بولی تہ پیاری ماں
شاہین نشانی اسدی پچھان
اساں پیاری ہے عزت تہ پیاری شان
اَسیں پہاڑی کوہستانی ہاں
اسیں عظمت دی نشانی ہاں
اس وطن دے اسیں رکھوالے ہاں
اساں پیاری عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان
اسیں غرت مند متوالے ہاں
اسیں طوفان دے پالے ہاں
اسیں محنت کش مزدور بھی ہاں
بُریاں رسماں توں اسیں دور بھی ہاں

اساں پیاری عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان
اسیں چھوٹھ فریب توں دور بھی ہاں
قول اپنے تھیں مشہور بھی ہاں
اسیں حق اپنا اَج منگدے ہاں
سچ آکھن تھیں نہ ڈردے ہاں
اساں پیاری عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان
اسیں تہنی گتکے تلوار دے ہاں
شونقی کلاہ ، لنگھی ، شلوار دے ہاں
اسیں ماہلیاں دے سیلانی ہاں
پہاڑی قوم دی اسیں نشانی ہاں
اساں پیاری عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان
اسیں دشمن ظلم بُرائیاں دے
اسیں مالک اپنیاں جائیاں دے

اساں دور ہنیرے کرنے ہین
اساں مَٹ خزانے پہرنے ہین
اساں پیاری ہے عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان
اساں بنجر پٹ مدان کیتے
سب دشمن اساں حیران کیتے
پہاڑی مانواں دودھ تے مان کیتے
کم سوہنے پہاڑی جوان کیتے
اساں پیاری ہے عزت پیاری شان
شاہین نشانی اسدی پچھان

نظم

ہُن اُٹھ پہاڑیا شیر بن کے حق اپنا منگ توں غیر کولوں
ہتھ جوڑ کھُلے باہنوں کر لمیاں کھس حق توں اپنا غیر کولوں
نہ کھیڈ تہ وقت گنوانا میں تہُو کھے بازاں دی چال نوں سمجھ ذار
لک بنھ کے اُٹھ نال سنگیاں دے تبر تیر تلوار کھبکا ذرا
حُکم اپنی ماں دا کرو پور جنت مِلسی نال یقین سمجھو!
موت کریں قبول خوشی نال دِل دے فرض بِنا نہ جنت نصیب سمجھو
پہاڑیای شیراں کو اُٹھ جنگا پہلا وقت لنگھیا مُچ ایں بزار اَندر
رل مِل کے جدون نہ دیساں موہنڈا بندر ہوا لنگھے سارے اس غار اندر
جنہاں حق کھادا پہاڑی قوم دا جی اُندا کڈھ کلیجڑا کھاؤ سارے
مِٹھی کھنڈ کھجور انگور کولوں رس کہولدی بولدیاں نال پہاڑی
پُتر شیر غازی پٹھان سارے کیئاں دُکھیار ہوئے وہ ماں پہاڑی
پہاڑی کُل گواہ تیرے یار سارے وعدہ کر پورا تاں دسیں نہ مہنہ

قسم اُسدی جسدا جگ سارا دِتے قول قرار توں نورؔ احمد
بتری تہاراں حلال کر پہاڑیا توں ورنہ رہویں نہ اس جہان اندر
پہاڑی بن کے اُٹھ تہ لے بدلہ لینا تو اِس جنان اندر
پُٹھی چال چلی تیرے نال اِنہاں کئی سال گزارے اس جہان اندر
لہو ساڑ داہیں کیئاں تو نورؔ احمد بنھ کفن تہ نکل مدان اندر
آؤ تاؤ نہ دِکھ تو پہاڑیا وے موت کھلی ہے آن کے سر توہڑے
پتہ کوئی پیغام نہ دیسی تکو کڈھ تہو کھ تہ کر ارمان پورے
غیرتمندا یہہ بہاداں دی کیئاں سڑ گئی اِس جنجال اندر
ربّا کریں قبول دعا میری فتح پہاڑیاں دیوں کمال اندر
دورہ اوڑی تحصیل دا کیتا یارو دِکھے کئی دُکھئے پہاڑی وہر یارو
اتھروں ڈہلڈے دِکھ کے سڑے جگر انالے دِکھے کہر بار دو پھاڑ یارو
چڑھ اُچے پہاڑ اُتو دیویں آلا اُنہاں پہاڑیاں دیئو سلام میرا
زند رہیاں تاں مِلساں لکھ واری مرگئیاں لانت کلام میرا

مرحوم نور احمد قریشی اک ایہجا ناں ہے جس دے بغیر پہاڑی شناخت دی تاریخ تہ تحریک ادھ کرڈھی جیئی نظر ایسی۔

قریشی مرحوم دی رگ رگ اندر ماء بولی تہ پہاڑی قوم دی [illegible] درد ٹھیساں ماردا آسا۔

اُندا اوڑھنا، بچھونا، سینا جاگنا، جینا مرنا سب پہاڑی [illegible] پہاڑی قوم دی شناخت واسطے وقف آسا۔

اُندے کلام کو پڑھ کے ہک انسان بخوبی اُندے اُس تکرب [illegible] اندازہ لاسکدا ہے جسدا اُنہاں کو ساری عمر سامنا رہیا۔

نور احمد قریشی جیسے سُپتر قوماں کو صدیاں بچ کدے تھیندے ہین۔ پتہ نیہہ پہاڑی قوم کو ایہہ خلاء پوراہون واسطے کدوں تکراڈیکنا پیسی۔

ڈاکٹر مرزا فاروق انوار

(چیف ایڈیٹر پہاڑی)

سرینگر/ ۸ رمئی ۲۰۱۴ء